

മൗലിക സത്യങ്ങൾ, മുഖ്യമുഖ്യ ജീവിതത്തിന്

ജീവചരിത്രങ്ങൾ

വാല്യം 13

ജൂലൈ 2015

ലക്കം 7

ദേശീയമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്ന്
യഥാർത്ഥ ആത്മീയതയിലേക്ക്

സാക് പുനൻ

മറ്റൊരു

പരദേശിമോക്ഷയാത്ര

ഹെൻറി സുസോ

**JEEVAMOZHICAL
ജീവമൊഴികൾ**

നാമാ... നിത്യജീവന്റെ മൊഴികൾ
നിന്റെ പക്കലുണ്ടല്ലോ (ശ്യാഹ. 6:68)

വാല്യം 13 ജൂലൈ 2015 ലക്കം 7

വാർഷിക വരിസംഖ്യ

ഇന്ത്യയിൽ	Rs.100/-
ഇന്ത്യയ്ക്കു വെളിയിൽ	Rs.700/-

എം. ഒ. /ഡി. ഡി.
അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം:

ജീവമൊഴികൾ

കുമാരനല്ലൂർ പി. ഒ., കോട്ടയം
കേരള - 686 016.
ഫോൺ 0481- 2391519, 8281027519
e-mail: jeevamozhikal@gmail.com
www.jeevamozhikal.org

**മാസിക സംബന്ധിച്ചും
കുടിവരവുകൾ സംബന്ധിച്ചും
കുടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക്:**

- തിരുവനന്തപുരം 9496100850
- ആലപ്പുഴ 9447597048
- തിരുവല്ല 9495204619
- കോഴഞ്ചേരി 9446650658
- പെരുവ 9446096355
- കുത്താട്ടുകുളം 9447820090
- തൃശ്ശൂർ 9349745575
- പാലക്കാട് 9495228673
- നെല്ലിപ്പൊയിൽ 9495575692
- (കോഴിക്കോട്)
- വയനാട് 9656128665

മൊഴിമത്തകൾ

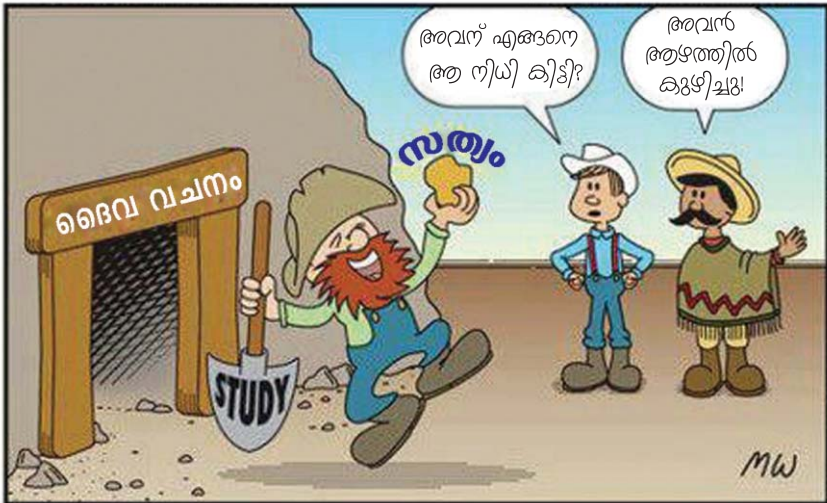
അടയാളങ്ങളെ ആശ്രയിക്കരുത്

നാം ബാഹ്യമായ അടയാളങ്ങളെയും ആന്തരിക ശബ്ദങ്ങളെയും മാത്രം ആശ്രയിച്ചാൽ വിഭ്രമങ്ങളുടെ വഞ്ചനയ്ക്കു നമ്മിൽ ഇടം നൽകുകയായിരിക്കും ഫലം. പ്രത്യക്ഷമായ അടയാളങ്ങളിലൂടെ ദൈവത്തോട് ഉറപ്പു ചോദിക്കുന്നതു നിങ്ങൾ നിർത്തിയിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു നിങ്ങളുടെ വളർച്ചയെ കാണിക്കുന്നു. അടയാളങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാതിരിക്കുക. തോന്നലുകൾ കൊണ്ട് ആത്മീയ വളർച്ചയെ അളക്കാതിരിക്കുക.

- **ഡേവിഡ് വിൽക്കോഴ്സൺ**

നിധിവേട്ട

അതിനെ വെള്ളിയെപ്പോലെ അന്വേഷിച്ചു നിക്ഷേപങ്ങളെപ്പോലെ തിരയുന്നു എങ്കിൽ, നിയോഗവാദത്തിന് ഗ്രഹിക്കയും ദൈവപരിജ്ഞാനം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യും. സഭ്യ. വാ. 2:4,5.

യഥാർത്ഥ ആത്മീയതയ്ക്കു തടസ്സം മതഭക്തി

'ഈ ലോകത്ത് ഒരേയൊരു ക്രിസ്ത്യാനിയേ ഉണ്ടാ യിരുന്നുള്ളുവെന്നും അതു ക്രിസ്തുവായിരുന്നെ'ന്നും പറയാറുണ്ട്. ഇതുപോലെ പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ ആത്മീയനായ ഒരുവനുണ്ടെങ്കിൽ അതു മറ്റൊരുമല്ല യേശുക്രിസ്തു തന്നെയാണ്. യേശു വിനെപ്പോലെയാകുന്നുതാണ് ആത്മീയതയിലെ മുന്നേറ്റം.

യേശുവിന്റെ സ്വഭാവത്തോട് അനുരൂപരാകുവാൻ ദൈവം നമ്മെ മുൻനിയമിച്ചിരിക്കുന്നു (റോമ. 8:29). എന്ന വാക്യത്തെ അതുകൊണ്ടു തന്നെ 'യഥാർത്ഥ ആത്മീയരാകുവാൻ ദൈവം നമ്മെ മുൻനിയമിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നും വായിക്കാം.

യേശുവാണ് യഥാർത്ഥ ആത്മീയ തയ്ക്കു നമ്മുടെ അളവുകോൽ എങ്കിൽ അതു നമ്മെ നിരന്തരം താഴ്മയിലും അനുതാപത്തിലും സൂക്ഷിക്കും. നിഗളിക്കാൻ നമുക്കാവില്ല. മറ്റൊരാളെ കുറ്റപ്പെടുത്താനും നമുക്കു കഴിയില്ല. കാരണം യേശുവിന്റെ സ്വഭാവം, മനോഭാവം, കാഴ്ചപ്പാട് എന്നിവയുടെ ഔന്നത്യത്തിൽ നിന്നു വളരെ താഴെയായിരിക്കും എപ്പോഴും നമ്മുടെ ഏറ്റവും മെച്ചപ്പെട്ട പ്രവൃത്തിയും മനോഭാവവും പോലും ചെന്നെത്തുക. സത്യസന്ധരാണെങ്കിൽ നാം ഇതു ജീവിതത്തിൽ എപ്പോഴും കണ്ടെത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഒരു കാര്യം ചെയ്തശേഷം, പറഞ്ഞശേഷം അതിന്റെ പിന്നിലെ മനോഭാവം, പറഞ്ഞ രീതി, അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്നിവയെല്ലാം യേശുവിന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ അതുല്യതയിൽ നിന്നു പതിനായിരം കാതം താഴെ നില്ക്കുന്നതായി പരിശുദ്ധാത്മാവു നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇതാണു നമ്മെ നിരന്തരം ഒരു നിലവിളിയിലും താഴ്മയിലും നൂറുകത്തിലും നിലനിർത്തുന്നത്. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം ഓർക്കുക: ഇതു കഴിയണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ യേശുവായിരിക്കണം ആത്മീയതയുടെ മാനദണ്ഡം. അവിടുനായിരിക്കണം ലക്ഷ്യമായി

ദൈവത്തിനായുള്ള ദാഹവും നില വിളിയും ഒരുവനെ ആത്മീയനാക്കി മാറ്റുമ്പോൾ സ്വയത്വപ്രീതി ഒരുവനെ പരിശനാക്കി മാറ്റും. മതഭക്തിയിൽ നിന്ന് ആത്മീയതയിലേക്കുള്ള ദൂരം പരിശനിൽ നിന്നു യേശുവിലേക്കുള്ള ദൂരമാണ്.

നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത്. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ നാം മതഭക്തിയിൽ ചെന്ന് അവസാനിക്കും.

ആത്മീയരാകാനുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ ഒടുവിൽ മതഭക്തിയിൽ ചെന്ന് അവസാനിച്ച ഒരു കൂട്ടരെ യേശുവിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ നമുക്കു കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. പരീശന്മാരാണ് അവർ. ആ കാലത്തെ മറ്റാരെക്കാളും ധാർമിക ബോധവും അച്ചടക്കവും ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹവും പരീശന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അവർ കേവലം മതഭക്തിയുടെ നിർവചനങ്ങൾ മാത്രമായി മാറിയതെങ്ങനെ? അതിന് ഒരു കാരണമേയുള്ളൂ. അവർക്ക് അന്നു 'ന്യായപ്രമാണം' മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, 'ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ അവസാനമായവൻ' അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. 'വചനം' അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. 'വചനം ജഡമായവനെ' അവർക്കു പരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 'അക്ഷരം' അവരെ 'കൊന്നു.' കാരണം 'ജീവിപ്പിക്കുന്ന ആത്മാവായവൻ' അവർക്കു ലക്ഷ്യവും മാതൃകയും ആയിരുന്നില്ല.

ഇന്നും യേശുവിനെ മുന്നോടിയും മാതൃകയുമായി കാണാതെ കേവലം 'വചനം' അനുസരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന വിശ്വാസികൾ ഈ പരീശന്മാരെപ്പോലെ മതഭക്തിയിൽ ചെന്ന് അവസാനിക്കാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. ഒരു ഉദാഹരണം ഇങ്ങനെ പറയാം: വചനത്തിൽ 'ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം സ്വർഗ്ഗത്തിലെപ്പോലെ ഭൂമിയിലും ആകേണ്ടതുണ്ട്'ന്നു നാം കാണുന്നു (മത്താ. 6:10). ആ വചനം മാത്രം വായിക്കുന്ന ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ വചനം ജീവിതത്തിൽ പ്രായോഗികമാക്കാൻ പ്രാണവേദനയിലായ ഒരുവനെ കാണുന്നില്ലെങ്കിൽ, അതു പ്രയോജനം ആകുകയില്ല. ആ വചനത്തിൽ നിന്നു പരീശനെപ്പോലെ അവനു വെളിച്ചം ലഭിക്കാതിരിക്കും. അവൻ ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കും; "അതേ, ദൈവത്തിന്റെ ഹിതമാണു ഭൂമിയിലും നടക്കുന്നത്. എന്താ സംശയം? ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ ഹിതം എന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിറവേറാൻ ദൈവത്തെ രക്ഷകനായി സ്വീകരിക്കുകയും കല്പന അനുസരിച്ചു സ്നാനപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ." അവൻ തൃപ്തനാണ്. വചനത്തെ കുറച്ചുകൂടി ഗൗരവമായി എടുക്കുന്ന മറ്റൊരു വിശ്വാസി ഒരു പടി കൂടെ കടന്ന് ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചെന്നിരിക്കാം: "കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ ദൈവേഷ്ടം എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭൂമികയിൽ നിറവേറിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്ന് ദൈവേഷ്ടം അനുസരിക്കാതിരുന്നോ?" കൊള്ളാം. ഇത് ആദ്യത്തെ ആളിന്റെ നിലപാടിനെക്കാൾ മെച്ചമാണ്. എന്നാൽ ഇതിനു മപ്പുറത്ത് വിശുദ്ധജീവിതത്തിന് യേശുവിന്റെ മനോഭാവത്തെ അളവുകോലാക്കുന്ന ഒരുവൻ, ഈ വചനത്തെ എങ്ങനെയാണു കാണുന്നത്? അവൻ കേവലം ഈ വചനമല്ല കാണുന്നത്. 'ഞാൻ എന്റെ ഇഷ്ടമല്ല, എന്നെ അയച്ചവന്റെ ഇഷ്ടമാണ് എപ്പോഴും ചെയ്യുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്' എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ച (യോഹ. 5:30; 6:38) ഒരുവനെയാണ് അവൻ ഇവിടെ ദർശിക്കുന്നത്. പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിന് എതിരായി പോരാടുന്ന സ്വന്ത ഇഷ്ടത്തെ മരണത്തിന് ഏല്പിച്ചുകൊണ്ട് 'ഉറച്ച നിലവിളിയോടും കണ്ണുനീരോടും'

ദേഹീപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്ന് യഥാർത്ഥ ആത്മീയതയിലേക്ക്

സാക് പുനൻ

“സകലവും അവനാലും... ആകുന്നു” (റോമ. 11:36).

സങ്കല്പപാതീതമായ അപാര കഴിവുകളുള്ള ഒരു ദേഹിയോടു കൂടെ യായിരുന്നു ദൈവം ആദമിനെ സൃഷ്ടിച്ചത്. ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച ഓരോ മൃഗത്തിനും പക്ഷിക്കും പേരു നൽകുവാൻ അവനു കഴിഞ്ഞു (ഉല്പ. 2:19). ആയിരക്കണക്കിനുള്ള ആ പേരുകളിൽ ചിലതെങ്കിലും

ഓർത്തിരിക്കുവാൻ നമുക്കു പ്രയാസമാണ്. ആദമിനാകട്ടെ ഓരോന്നിനും പ്രത്യേക പേരു നൽകുവാൻ കഴിഞ്ഞു. ആദമിന്റെ ദേഹിയുടെ കഴിവുകളുടെ ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രമാണിത്. ദൈവം നൽകിയ ഈ കഴിവുകളെല്ലാം ദൈവത്തെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു മനുഷ്യൻ ഉപയോഗിക്കണം എന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. എന്നാൽ ദൈവത്തെ കൂടാതെ

മറ്റുള്ളവരെ സ്വാധീനിക്കുവാനായി വികാരാവേശമോ ദേഹീപരമായ തീക്ഷ്ണതയോ ഉപയോഗിക്കുന്നത് രാഷ്ട്രീയ നേതാവിന്റെയും കച്ചവടക്കാരന്റെയും രീതികളാണ്.

അവയെ വളർത്തിയെടുക്കാൻ ആദം തീരുമാനിച്ചു. ഏദനിൽ എടുത്ത വിനാശകരമായ ആ തീരുമാനത്തിനു ശേഷം അവൻ തന്റെ ദേഹിയിൽ നിന്നു ജീവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ദേഹിയുടെയും ആത്മാവിന്റെയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ വേർതിരിച്ചറിയുകയും, സാത്താന്റെ വ്യാജ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ ദേഹിയുടെ ശക്തിയെക്കുറിച്ച് നാം ചിലതെല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഇക്കാലത്തു ദേഹിയുടെ ശക്തി ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു മേഖലയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചു നോക്കൂ - രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷകൾ.

മനുഷ്യ മനസ്സിന്റെ അത്യപാരമായ കഴിവുകളെക്കുറിച്ചു പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ശാസ്ത്രം മനസ്സിലാക്കി തുടങ്ങി. മെസ്മറശാസ്ത്രം വളരെ പുരോഗതി പ്രാപിച്ചു. മാനസിക ശക്തികൊണ്ട് എന്തെല്ലാം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നത് വിസ്മയജനകം തന്നെ! മെസ്മറ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ പലതും ഇപ്പോൾ 'പരിശുദ്ധാത്മ വരങ്ങൾ' എന്ന പേരിൽ ക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിലേക്ക് ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും ദൈവമഹത്വത്തിനും ഉതകുന്ന യഥാർത്ഥ ആത്മീയ വരങ്ങളെ നിന്ദിക്കുകയല്ല. എന്നാൽ വ്യക്തികളെ ഉയർത്തുക, അവരുടെ ആധിപത്യവും സാമ്പത്തിക സാമ്രാജ്യങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുക എന്നിവയ്ക്കു മാത്രം ഉതകുന്നതും യഥാർത്ഥ വരങ്ങളെപ്പോലെ കാണപ്പെടുന്നതുമായ വ്യാജാനുകരണങ്ങളെ തുറന്നു കാണിക്കുവാനാണ് ഇവിടെ ശ്രമിക്കുന്നത്.

വിശ്വാസത്താൽ രോഗശാന്തി

നൽകുന്ന (ക്രിസ്തീയരും ക്രിസ്ത്യേതരുമായ) പലരുടെ പക്കൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന 'ദൈവിക രോഗശാന്തി' മനസ്സിന്റെ കഴിവുകളിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്നവ മാത്രമാണ്. രോഗലക്ഷണങ്ങൾ തുടരുമ്പോഴും രോഗം സൗഖ്യമായി എന്ന് ഇക്കൂട്ടർ തന്നെത്താൻ ഉറപ്പിക്കുന്നു. അനേകം രോഗങ്ങളും മാനസിക പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഫലമാകയാൽ (അതായത് വൈകാരിക പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്ന ശാരീരിക രോഗങ്ങൾ), ക്രിയാത്മകമായ ചിന്താഗതിയും, രോഗത്തെക്കുറിച്ചു വ്യത്യസ്ത മനോഭാവവും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ പലപ്പോഴും സൗഖ്യമാകാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതു ശരീരത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലം മാത്രമാണ്. അതു പ്രകൃത്യതീതമൊന്നുമല്ല.

യേശു ഇന്നും അത്ഭുതകരമായി മനുഷ്യരെ സൗഖ്യമാക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതു മനശ്ശാസ്ത്ര പ്രയോഗം കൊണ്ടല്ല. രോഗശാന്തിയുടെ യഥാർത്ഥ വരം വെളിപ്പെടുമ്പോൾ വിശ്വസിക്കുവാനായുള്ള മാനസിക ശ്രമത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. വിശ്വാസം ഒരു ക്രിയാത്മക ചിന്താഗതിയുടെ ഫലമല്ല, മറിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണ് എന്നതാണ് കാരണം.

മെസ്മറ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് (മനഃപൂർവ്വമല്ലെങ്കിലും) ദൈവം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത രീതികളിൽ മറ്റുള്ളവരുടെമേൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കുവാൻ കഴിയും. പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഒരു മനുഷ്യനു നൽകുന്ന അധികാരമാണിതെന്നുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണയും ക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്.

ദൈവത്തെ കൂടാതെ സ്വന്ത ദേഹിയുടെ കഴിവുകളെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിൽ വലിയ അപകടങ്ങളുണ്ട്. ഈ

കഴിവുകളെ ദൈവത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തിനായി സമർപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് നമുക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

യേശു ജീവിച്ചത് അപ്രകാരമായിരുന്നു. അവിടുന്ന് തന്റെ പ്രാണനെ മരണത്തിനേൽപ്പിക്കുകയും, തന്റെ മാനുഷിക ദേഹിയുടെ ശക്തിയുപയോഗിച്ചു ജീവിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടുന്ന് ദൈവത്തിലുള്ള പൂർണ്ണാശ്രയത്വത്തിൽ ജീവിക്കുകയും, തന്റെ ജീവിതത്തിനും ശുശ്രൂഷയ്ക്കും വേണ്ടി പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തി അന്വേഷിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തത്.

അവിടുന്ന് ഇടയ്ക്കിടെ നിർജ്ജന സ്ഥലത്തേക്കു വാങ്ങിപ്പോയി പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു (ലൂക്കൊ. 5:16). ക്രൂശമരണത്തിനു മുമ്പുള്ള അവസാനനാളുകളിൽ അവിടുന്ന് പകൽ ദൈവാലയത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുകയും, രാത്രി ഒലിവു മലയിലേക്കു പോകുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു (ലൂക്കൊ. 21:37,38). അതു കൂടുതൽ സമയം തടസ്സം കൂടാതെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആയിരുന്നു എന്നതിൽ സംശയമില്ല.

‘വിശ്വാസത്താൽ ജീവിക്കുക’ എന്നാൽ ഇതുപോലെ നിരന്തരമായി പിതാവിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിക്കുക എന്നാണ് അർത്ഥം.

ദൈവശക്തിയാൽ ചെയ്യപ്പെടുന്നവ മാത്രമാണ് നിത്യമായത്. മറ്റുള്ളതെല്ലാം നശിച്ചുപോകും. ആറ്റരികിൽ നിന്നു പോഷണം വലിച്ചെടുക്കുന്ന ഒരു വൃക്ഷത്തോടാണു ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യനെ വേദപുസ്തകം താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നത് (യിരെ. 17:5-8). അതുപോലെ ദൈവനദിയായ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ നിന്ന് ഒരു മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ തനിക്കാവശ്യമായ ശക്തി

ഇക്കാലത്തു ദേഹിയുടെ ശക്തി ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു മേഖലയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചു നോക്കൂ - രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷകൾ. മനുഷ്യ മനസ്സിന്റെ അത്യപാരമായ കഴിവുകളെക്കുറിച്ചു പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ശാസ്ത്രം മനസ്സിലാക്കി തുടങ്ങി. മെസ്മറൈസം വളരെ പുരോഗതി പ്രാപിച്ചു. മാനസിക ശക്തികൊണ്ട് എന്തെല്ലാം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് വിസ്മയജനകം തന്നെ! മെസ്മറൈസത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ പലതും ഇപ്പോൾ ‘പരിശുദ്ധാത്മ വരങ്ങൾ’ എന്ന പേരിൽ ക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിലേക്ക് ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

യെല്ലാം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു യേശു ജീവിച്ചത്.

പരീക്ഷയിൽ യേശു ജയം നേടിയത് മാനുഷികമായ നിശ്ചയദാർഢ്യത്താലായിരുന്നില്ല. നിമിഷംതോറും പിതാവിൽ നിന്നു ബലം പ്രാപിച്ചതു മൂലമായിരുന്നു. യേശു പഠിപ്പിക്കുകയും മാതൃകയായി കാണിച്ചു തരികയും ചെയ്ത സ്വയ നിഷേധത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം ദേഹി തന്നെത്താൻ ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന മാർഗ്ഗമായിരുന്നില്ല. അതു ബുദ്ധ മതത്തിന്റെയും യോഗികളുടെയും മാർഗ്ഗമാണ്. വേദപുസ്തകത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചി

ജീവിക്കേണ്ടതുപോലെ ജീവിക്കുവാനും, ദൈവത്തെ സേവിക്കേണ്ടതുപോലെ സേവിക്കുവാനും മനുഷ്യരെന്ന നിലയിൽ നമുക്കു കഴിവില്ല എന്നു യേശു പഠിപ്പിച്ചു. വൃക്ഷത്തിന്റെ വേരുകളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന പോഷക ദ്രാവകം കൊണ്ടു മാത്രം ജീവിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന നിസ്സഹായരായ ശാഖകളെപ്പോലെയാണ് നാം എന്നാണ് അവിടുന്ന് പറഞ്ഞത്. “എന്നെ പിരിഞ്ഞു നിങ്ങൾക്ക് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയില്ല.” അതുകൊണ്ടു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായം കൂടാതെ നാം ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം തന്നെ കേവലം പുജ്യമായേ കണക്കാക്കുവാൻ കഴിയൂ.

രുന്ന മാർഗ്ഗവും അതും തമ്മിൽ സ്വർഗ്ഗവും നരകവും പോലെ വ്യത്യാസമുണ്ട്.

ജീവിക്കേണ്ടതുപോലെ ജീവിക്കുവാനും, ദൈവത്തെ സേവിക്കേണ്ടതുപോലെ സേവിക്കുവാനും മനുഷ്യരെന്ന നിലയിൽ നമുക്കു കഴിവില്ല എന്നു യേശു പഠിപ്പിച്ചു. വൃക്ഷത്തിന്റെ വേരുകളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന പോഷക ദ്രാവകം കൊണ്ടു മാത്രം ജീവിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന നിസ്സഹായരായ ശാഖകളെപ്പോലെയാണ് നാം എന്നാണ് അവിടുന്ന് പറഞ്ഞത്.

“എന്നെ പിരിഞ്ഞു നിങ്ങൾക്ക് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയില്ല” (യോഹ. 15:5). അതുകൊണ്ടു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായം കൂടാതെ നാം ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം തന്നെ കേവലം പുജ്യമായേ കണക്കാക്കുവാൻ കഴിയൂ.

പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നിരന്തരം നിറഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാണ് (എഫേ. 5:18).

യേശു തന്നെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നിറയപ്പെടുകയും, അഭിഷേകം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു (ലൂക്കൊ. 4:1, 18). അവിടുന്ന് ജീവിച്ചതും, പിതാവിനായി അധാനിച്ചതും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയിലായിരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ ആത്മാവിൽ ദരിദ്രനായിരുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് അവിടുത്തേക്ക് ഇതു സാധിച്ചത്.

താൻ സ്വീകരിച്ച മനുഷ്യദേഹത്തിന്റെ ബലഹീനതകളെക്കുറിച്ച് യേശു ബോധവാനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മിക്കപ്പോഴും തനിയെ പോയിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുവാനായി അവിടുന്ന് അവസരം കാത്തിരിക്കുമായിരുന്നു. വിനോദയാത്രക്കാർ ഒരു പുതിയ സ്ഥലത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ നല്ല ഹോട്ടലുകൾ, പ്രധാനപ്പെട്ട കാഴ്ചസ്ഥലങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കായി അന്വേഷിക്കുന്നതുപോലെ, പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഉതകുന്ന ഏകാന്ത സ്ഥലങ്ങൾ യേശു കണ്ടു വെയ്ക്കുമായിരുന്നു എന്ന് ആരോ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

പരീക്ഷയെ ജയിക്കുവാനും തന്റെ പ്രാണനെ മരണത്തിനേൽപ്പിക്കുവാനുമുള്ള ശക്തിക്കായി അവിടുന്ന് അന്വേഷിച്ചു. ജഡത്തിന്റെ തികഞ്ഞ ബലഹീനതയെക്കുറിച്ച് യേശുവിനുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ ബോധ്യം

മറ്റാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു കൊണ്ടു തന്നെ അവിടുന്ന് മറ്റെല്ലാ വരേക്കാളുമുപരി പിതാവിനോടു സഹായത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവിടുന്ന് തന്റെ ഐഹിക ജീവിതകാലത്ത് “ഉറച്ച നിലവിളിയോടും കണ്ണീരോടും” പ്രാർത്ഥിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമോ, മറ്റെല്ലാവരിലും അധികമായി പിതാവ് അവിടുത്തെ ബലപ്പെടുത്തി. അതുകൊണ്ട് യേശു ഒരിക്കൽപ്പോലും പാപം ചെയ്യുകയോ, തന്റെ ദേഹിയിൽ നിന്നു ജീവിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല (എബ്രാ. 4:15; 5:7,8).

‘പ്രാർത്ഥന,’ ‘പ്രാർത്ഥിക്കുക’ എന്നീ വാക്കുകൾ യേശുവിനെ സംബന്ധിച്ചു നാലു സുവിശേഷങ്ങളിലായി 25 പ്രാവശ്യം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതു പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നില്ലേ?

അവിടെയാണ് അവിടുത്തെ ജീവിതത്തിന്റെയും, പ്രവൃത്തിയുടെയും രഹസ്യം നാം കണ്ടെത്തുന്നത്.

യേശു തന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങൾക്കു മുമ്പു മാത്രമല്ല, തന്റെ ചില മഹത്തായ നേട്ടങ്ങൾക്കു ശേഷവും, പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. അയ്യായിരം പേർക്ക് അത്ഭുതകരമായി ഭക്ഷണം നൽകിയതിനു ശേഷം അവിടുന്ന് മലയിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. തീർച്ചയായും ഇതു നിഗൂഢത്തിന്റെ പരീക്ഷകളെ ചെറുത്തു നിൽക്കുവാനും, ചെയ്തു തീർത്ത പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചു സംതൃപ്തിയടയാതിരിക്കുവാനും, തന്റെ പിതാവിന്റെ മുമ്പിൽ കാത്തു നിന്നു ശക്തി പുതുക്കുവാനും വേണ്ടി ആയിരുന്നിരിക്കണം(യേശ. 40:31). നാം സാധാരണയായി കർത്താവിനു വേണ്ടി എന്തെങ്കിലും പ്രധാന കർത്തവ്യം നിവർത്തിക്കുന്നതിനു മുമ്പാണ് പ്രാർത്ഥിക്കാറുള്ളത്. എന്നാൽ

യേശു ചെയ്തതുപോലെ നമ്മുടെ കർത്തവ്യം നിവർത്തിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ശീലം നാം പഠിക്കുമെങ്കിൽ നമ്മെത്തന്നെ നിഗൂഢത്തിൽ നിന്നു സംരക്ഷിക്കുവാനും കർത്താവിനായി കൂടുതൽ മഹത്തായ കാര്യങ്ങൾ നിവർത്തിക്കുവാനുമുള്ള ഒരുക്കം പ്രാപിക്കുവാനും കഴിയും.

യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ തിരക്കു വർദ്ധിക്കുന്നോടും അവിടുന്ന് കൂടുതലായി പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ തനിക്ക് ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാൻപോലും സമയം ലഭിച്ചില്ല (മർക്കൊ. 3:20; 3:31,33,46). എന്നാൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി അവിടുന്ന് എപ്പോഴും സമയം കണ്ടെത്തുമായിരുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ മന്ദസ്വരത്തിന് ചെവി കൊടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ട് എപ്പോൾ ഉറങ്ങണം, എപ്പോൾ പ്രാർത്ഥിക്കണം എന്നെല്ലാം യേശു വ്യക്തമായി അറിഞ്ഞിരുന്നു.

ആത്മാവിലുള്ള ദാരിദ്ര്യമെന്നത് ഫലപ്രദമായ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു പിന്നിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട അനുപേക്ഷണീയമായ ഘടകമത്രേ. മാനുഷികമായ നിസ്സഹായതയുടെ ഒരു പ്രകടനമാണ് പ്രാർത്ഥന. അത് ഒരു ചടങ്ങു മാത്രമാകാതെ അർത്ഥവത്തായിത്തീരണമെങ്കിൽ ക്രിസ്തീയ ജീവിതം നയിക്കുവാനും ദൈവത്തെ സേവിക്കുവാനും മാനുഷിക ശക്തിസ്രോതസ്സുകൾ തികച്ചും അപര്യാപ്തമായിരിക്കുന്നുവെന്ന് നമുക്കു നിരന്തരമായ ബോധ്യമുണ്ടായിരിക്കണം.

യേശു ദൈവശക്തിക്കായി ഇടവിടാതെ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. അത് അവിടുത്തേക്ക് ഒരിക്കലും ലഭിക്കാതെ വന്നില്ല. അങ്ങനെ തനിക്കു മറ്റു യാതൊരു വിധത്തിലും നേടിയെടു

ക്കുവാൻ കഴിയാതിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ നേടിയെടുത്തു.

സ്വന്ത കഴിവുകളിൽ ദൃഢമായി വിശ്വാസം ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവർ പാപത്തിന്മേൽ ജയം നേടുന്നതിനു ജഡത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും ആശ്രയിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശരിക്കും തകർന്നതിനു ശേഷമേ ഇക്കൂട്ടർക്കു ജയത്തിനായുള്ള ദൈവികശക്തി അനുഭവിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സ്വന്ത മതിപ്പിൽ ഒരു 'പുജ്യം' ആയിത്തീരുന്നതു വരെ മാസങ്ങളോളം വീണ്ടും വീണ്ടും പരാജയപ്പെടുവാൻ ദൈവം അവരെ അനുവദിക്കുന്നു; അവസാനം അവർ തങ്ങളുടെ ബലഹീനത അംഗീകരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ദൈവം അവരുടെമേൽ കൃപയുടെ ആത്മാവിനെ പകരുകയും, അവരെ ജയജീവിതത്തിലേക്കു നയിക്കുകയും, അവരുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ ദൈവമഹത്വം പ്രസരിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു.

നാം ബലഹീനരാകുമ്പോഴാണ് നാം ശക്തരാകുന്നത് (1 കൊരി. 12:10).

അബ്രഹാം യിശ്മായേലിനെ ഉത്പാദിപ്പിച്ചത് തന്റെ സ്വാഭാവിക ബലത്തിന്റെ ശക്തിയാലായിരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം യിശ്മായേലിനെ സ്വീകരിച്ചില്ല. അവനെ പറഞ്ഞയയ്ക്കുവാൻ ദൈവം അബ്രഹാമിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു (ഉല്പ. 17:18-21; 21:10-14). പ്രാർത്ഥനയും ദൈവാശ്രയവും കൂടാതെ നമ്മുടെ മാനുഷിക കഴിവുകൾ ഉപയോഗിച്ചു നാം ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ ഒക്കെയും (നല്ല ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ചെയ്തവയാണെങ്കിൽ അതെന്നയും) ക്രിസ്തുവിന്റെ ന്യായാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നാം കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ അവ സ്വീ

കാര്യമല്ല എന്ന് അവിടുന്ന് നമ്മോടു പറയും. മരവും, പുല്ലും, വൈക്കോലും കൊണ്ടുള്ള ആ പ്രവൃത്തികൾ എല്ലാം ചാനലായിത്തീരും.

ദൈവത്തിലൂടെ ചെയ്യപ്പെട്ട പ്രവൃത്തികൾ മാത്രമേ നിലനിൽക്കുകയുള്ളൂ.

അബ്രാഹാം തികച്ചും ബലഹീനനായിത്തീർന്ന ശേഷമാണ് - മക്കളെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുവാനുള്ള സ്വാഭാവികമായ കഴിവ് ഇല്ലാതായപ്പോൾ - യിസ്ഹാക്ക് ജനിച്ചത്. ഇതു ദൈവികശക്തിയിലൂടെയായിരുന്നു. ഈ പുത്രനെ ദൈവം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ദൈവത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു യിസ്ഹാക്കിന് ആയിരം യിശ്മായേലുകളെക്കാൾ വിലയുണ്ട്. വേറൊരു രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഒരു ഗ്രാമസ്വർണ്ണത്തിന് ഒരു കിലോഗ്രാം മരത്തേക്കാൾ വിലയുണ്ട്. - രണ്ടും തീയിലൂടെ കടന്നതിനുശേഷം. പരിശുദ്ധാത്മ ശക്തിയാൽ ചെയ്യുന്ന ഒരു ചെറിയ പ്രവൃത്തിക്കു നമ്മുടെ സ്വന്ത ശക്തിയാൽ ചെയ്യുന്ന അനേകം പ്രവൃത്തികളെക്കാൾ വിലയുണ്ട്.

മാനസാന്തരത്തിനു മുമ്പും പിമ്പും ഉള്ള നമ്മുടെ സ്വന്തമായ നന്മപ്രവൃത്തികൾ എപ്പോഴും കുറവുണ്ടെന്ന് തന്നെയായിരിക്കും. എന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ ആശ്രയിച്ചു കൊണ്ട് വിശ്വാസത്താൽ ഉത്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന നീതിയാകട്ടെ, കുഞ്ഞാടിന്റെ കല്യാണ ദിവസത്തിൽ നമ്മുടെ കല്യാണ വസ്ത്രമായിത്തീരും (വെളി. 19:8). എത്ര വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു കുറവുണ്ടെന്ന് തന്നെയും അതിമനോഹരമായ കല്യാണവസ്ത്രവും! എന്നാൽ നമ്മുടെ ജീവിതം നമ്മുടെ ദേഹിയുടെ ശക്തിയിലാണോ അതോ ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയിലാണോ

നയിക്കപ്പെടുന്നത് എന്ന ഒറ്റ വസ്തുതയിലാണ് ഇതെല്ലാം അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നത്.

തന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായും യേശു പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ ആശ്രയിച്ചു. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ അഭിഷിക്തനാകുന്നതിനു മുമ്പേ അവിടുന്ന് തന്റെ പ്രസംഗ ശുശ്രൂഷ ആരംഭിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. “ഇവൻ എന്റെ പ്രിയപുത്രൻ, ഇവനിൽ ഞാൻ പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നിങ്ങനെ പിതാവിന്റെ സാക്ഷ്യം ലഭിക്കത്തക്ക രീതിയിൽ മൂപ്പതു വർഷക്കാലം അവിടുന്ന് പരിശുദ്ധാത്മ ശക്തിയിൽ പൂർണ്ണ വിശുദ്ധിയിൽ ജീവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു (മത്താ. 3:17). എന്നിട്ടും ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി അവിടുത്തേക്കു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അഭിഷേകം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവിടുന്ന് അഭിഷേകത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അതു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു (ലൂക്കൊ. 3:21). അന്നുവരെ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുള്ള ഏതു മനുഷ്യനെക്കാളും അധികമായി നീതിയെ സ്നേഹിക്കുകയും പാപത്തെ വെറുക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ അവിടുത്തേക്ക് എല്ലാവരെക്കാളും അധികമായി അഭിഷേകം ലഭിച്ചു (എബ്രാ. 1:9). തൽഫലമായി അവിടുത്തെ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ ജനങ്ങൾ സാന്താന്റെ അധീനതയിൽ നിന്നു വിടുവിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇതായിരുന്നു അഭിഷേകത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശ്യവും പ്രാഥമികമായ തെളിവും (ലൂക്കൊ. 4:18; അപ്പ.പ്ര. 10:38).

മനുഷ്യന്റെ സ്വതസിദ്ധമായ കഴിവുകൊണ്ടല്ല ദൈവവേല നടത്തപ്പെടുന്നത്. സ്വതസിദ്ധമായ കഴിവുകളുള്ള മനുഷ്യർ മാനസാന്തരപ്പെട്ടു കഴിയുമ്പോൾ, തങ്ങളുടെ ബൗദ്ധിക

മനുഷ്യന്റെ സ്വതസിദ്ധമായ കഴിവുകൊണ്ടല്ല ദൈവവേല നടത്തപ്പെടുന്നത്. സ്വതസിദ്ധമായ കഴിവുകളുള്ള മനുഷ്യർ മാനസാന്തരപ്പെട്ടു കഴിയുമ്പോൾ, തങ്ങളുടെ ബൗദ്ധികവും, വൈകാരികവുമായ ശക്തികളുപയോഗിച്ചു മറ്റുള്ളവരെ ദൈവത്തിനായി സ്വാധീനിക്കാമെന്നു ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട്. പല ക്രിസ്ത്യാനികളും തങ്ങളുടെ വാക്ചാതുര്യം, യുക്തി, സ്പഷ്ടമായ ഉച്ചാരണം എന്നിവയെല്ലാം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം ദേഹിയുടെ ശക്തി മാത്രമാണ്.

വും, വൈകാരികവുമായ ശക്തികളുപയോഗിച്ചു മറ്റുള്ളവരെ ദൈവത്തിനായി സ്വാധീനിക്കാമെന്നു ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട്.

പല ക്രിസ്ത്യാനികളും തങ്ങളുടെ വാക്ചാതുര്യം, യുക്തി, സ്പഷ്ടമായ ഉച്ചാരണം എന്നിവയെല്ലാം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം ദേഹിയുടെ ശക്തി മാത്രമാണ്. അവയെ ആശ്രയിക്കുന്ന പക്ഷം അതു ദൈവത്തെ സേവിക്കുന്നതിനു തടസ്സമായെന്നു വരാം. ദേഹിയുടെ ശക്തിയിലൂടെ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളൊന്നും നിത്യത വരെ നിലനിൽക്കുകയില്ല. അവ ഈ നാളുകളിൽ ഞ്ഞ നശിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്തു

ജനങ്ങളെ ദൈവത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി യേശു ഒരിക്കലും വാക്ചാതുര്യത്തിന്റെയോ, വികാരങ്ങളുടെയോ ശക്തിയിൽ ആശ്രയിച്ചില്ല. ദേഹിയുടെ ശക്തിയാൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന അത്തരം പ്രവൃത്തികൾ കേൾക്കുന്നവരുടെ ദേഹിയെ മാത്രമേ സ്പർശിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും, അതവരെ ആത്മീയമായി സഹായിക്കുകയില്ലെന്നും തനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽത്തന്നെ, ആളുകളെ ദൈവത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുവാനായി അവിടുന്ന് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള സംഗീതപരിപാടിയും ഉപയോഗിച്ചില്ല.

വിന്റെ ന്യായാസനത്തിനു മുമ്പിൽ തീർച്ചയായും നശിച്ചുപോകും.

ജനങ്ങളെ ദൈവത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി യേശു ഒരിക്കലും വാക്ചാതുര്യത്തിന്റെയോ, വികാരങ്ങളുടെയോ ശക്തിയിൽ ആശ്രയിച്ചില്ല. ദേഹിയുടെ ശക്തിയാൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന അത്തരം പ്രവൃത്തികൾ കേൾക്കുന്നവരുടെ ദേഹിയെ മാത്രമേ സ്പർശിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും, അതവരെ ആത്മീയമായി സഹായിക്കുകയില്ലെന്നും തനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽത്തന്നെ, ആളുകളെ ദൈവത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുവാനായി അവിടുന്ന് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള സംഗീതപരിപാടിയും ഉപയോഗിച്ചില്ല.

ലുള്ള സംഗീതപരിപാടിയും ഉപയോഗിച്ചില്ല.

ശ്രോതാക്കളുടെ വികാരങ്ങളെ ഉണർത്തിക്കൊണ്ടു വന്ന ശേഷം തങ്ങളെത്തന്നെ ദൈവത്തിനായി സമർപ്പിക്കുവാനായി അവിടുന്ന് പ്രേരിപ്പിച്ചില്ല. ഇക്കാലത്തെ സുവിശേഷകന്മാരും പ്രസംഗകരും സാധാരണയായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഇമ്മാതിരിയുള്ള ദേഹീപരമായ രീതികൾ ഒന്നും തന്നെ അവിടുന്ന് ഉപയോഗിച്ചില്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം. മറ്റുള്ളവരെ സ്വാധീനിക്കുവാനായി വികാരാവേശമോ ദേഹീപരമായ തീക്ഷ്ണതയോ അവിടുന്ന് ഉപയോഗിച്ചില്ല. ഇവയെല്ലാം രാഷ്ട്രീയ നേതാവിന്റെയും കച്ചവടക്കാരന്റെയും രീതികളാണ്. എന്നാൽ അവിടുന്ന് ഈ രണ്ടു വിഭാഗത്തിലും പെട്ടിരുന്നില്ലല്ലോ.

ദൈവത്തിന്റെ ദാസനെന്ന നിലയിൽ അവിടുന്ന് തന്റെ അധ്വാനങ്ങളിലെല്ലാം പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ മാത്രമായിരുന്നു ആശ്രയിച്ചത്. തൽഫലമായി, അവിടുത്തെ അനുഗമിച്ചവരെല്ലാം ദൈവത്തിൽ ആഴമായി ഉറച്ച ഒരു ജീവിതത്തിലേക്ക് എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു.

തന്റെ സ്വന്തം ചിന്താഗതിയിലേക്കു മറ്റുള്ളവരെ കൊണ്ടുവരുന്നതിന് യേശു ദേഹീപരമായ ശക്തി ഉപയോഗിച്ചില്ല. അവിടുന്ന് ഒരിക്കലും തന്നെത്തന്നെ മറ്റുള്ളവരുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിച്ചില്ല. അവർക്കു വേണമെങ്കിൽ തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും അവിടുന്ന് നൽകിയിരുന്നു. ദേഹീപരമായ ക്രിസ്തീയനേതാക്കളാകട്ടെ, തങ്ങളുടെ ആടുകളെയും സഹപ്രവർത്തകരെയും തങ്ങളുടെ വ്യക്തതത്തിന്റെ പ്രഭാവത്താൽ അടക്കി ഭരിക്കുകയാണ് ചെയ്യു

നന്ത്. ജനങ്ങൾ ഭയാദരങ്ങളോടെ ഇത്തരം നേതാക്കൾക്കു കീഴടങ്ങുകയും അവരുടെ ഓരോ വാക്കും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു നേതാവിന്റെ ചുറ്റും അനേകർ കൂടി വന്നുവെന്നു വരാം. അവർക്കിടയിൽ ഒരു തരം ഐക്യം കാണപ്പെടുന്നുണ്ട് എന്നും വരാം. എന്നാൽ നേതാവിനോടുള്ള വിശ്വസ്തത മാത്രമാണ് ഈ ഐക്യത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ളത്. തങ്ങൾക്കുള്ളത് പരിശുദ്ധാത്മ ശക്തിയാണെന്ന് ദേഹിയും ആത്മാവും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിവില്ലാത്ത ഇത്തരം നേതാക്കൾ ചിന്തിച്ചേക്കാം. അവരുടെ അനുഗാമികളും അപ്രകാരം തന്നെ വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം മാനുഷികവും ദേഹിപരവുമായ ശക്തി മാത്രമായിരുന്നു എന്നും, അവ ദൈവത്തിന്റെ വേലയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നുവെന്നും ദൈവികന്യായ സനത്തിനു മുമ്പിലെ പ്രകാശത്തിൽ ഒടുവിൽ വ്യക്തമാകും.

രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളും മറ്റ് അക്രൈസ്തവ നേതാക്കളും തങ്ങൾക്കുള്ള മാനുഷികമായ വ്യക്തിപ്രഭാവത്താൽ, വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ശക്തി, പ്രസംഗചാതുര്യം എന്നിവയുപയോഗിച്ചു വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തെ തങ്ങളിലേക്കാകർഷിക്കുന്നുണ്ട്.

യേശു അത്തരത്തിലുള്ള നേതാവായിരുന്നില്ല. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയും അപ്രകാരം ആയിക്കൂടാ, ദേഹിയുടെ ശക്തിയുപയോഗിക്കുന്നത് മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദൈവകല്പനയ്ക്കെതിരായിരിക്കുന്നതിനാലും ദൈവവേലയ്ക്കു തടസ്സമായിരിക്കുന്നതിനാലും അതിനെ ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ദേഹിയുടെ ശക്തിയാലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് മറ്റുള്ളവരിൽ ഉപരിസ്ഥവമായ ഒരു വ്യത്യാസവും ദൈവഭക്തിയുടെ ഒരു രൂപവും ഉള്ള വാക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും അവരുടെയുള്ളിൽ ദൈവത്തോടുള്ള ആഴമായ സ്നേഹമോ, അവരുടെ സ്വകാര്യജീവിതത്തിൽ പാപത്തിന്മേൽ ജയമോ നൽകുവാൻ കഴിയുകയില്ല.

മനുഷ്യന്റെ ദേഹിയുടെ ശക്തിയുപയോഗിച്ച് യഥാർത്ഥത്തിൽ ആത്മീയമായ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുവാൻ ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ല. അതു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തി കൊണ്ടു മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ വസ്തുത അറിഞ്ഞിരുന്നതുനിമിത്തം യേശു നിരന്തരമായി തന്റെ പ്രാണനെ മരണത്തിലേക്ക് ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുത്തിരുന്നു. തൽഫലമായി അൽപസമയം കൊണ്ടുതന്നെ, തന്നെ അനുഗമിക്കുന്നവരുടെയുള്ളിൽ ആഴമായും, നിലനിൽക്കുന്നതുമായ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുവാൻ അവിടുത്തേക്കു സാധിച്ചു.

അവിടുന്നു തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ ആരുടെമേലും അടിച്ചേൽപ്പിക്കുകയോ, ആരെയും അടക്കി ഭരിക്കുകയോ, തന്റെ ഭാഷയോ ബുദ്ധിശക്തിയോ ഉപയോഗിച്ചു തന്നെ ആദരിക്കുവാൻ ആരെയും പ്രേരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. മനുഷ്യരുടെ മുമ്പാകെ തന്റെ മഹത്വം പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനായിരുന്നില്ല, അവരെ സഹായിക്കുവാനായിരുന്നു അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിച്ചത്.

ദേഹിപരരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതിലധികമായി അവരുടെ ബഹുമാനം നേടുന്നതിലാണ് താൽപര്യം. ശീരസ്സായ ക്രിസ്തുവിലേക്കു നയിക്കുന്നതിനു പകരം ജനങ്ങളെ തങ്ങളുടെ

ദേഹീപരരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതിലധികമായി അവരുടെ ബഹുമാനം നേടുന്നതിലാണ് താൽപര്യം. ശിരസ്സായ ക്രിസ്തുവിലേക്കു നയിക്കുന്നതിനു പകരം ജനങ്ങളെ തങ്ങളോടു ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദേഹീപരരായ ക്രിസ്തീയ നേതാക്കൾക്കു യഥാർത്ഥ സഭ പണിയുവാൻ കഴിയുകയില്ല.

പ്രബലമായ മാനുഷിക ശക്തിയുള്ളവർ വചനം ശുശ്രൂഷിക്കുമ്പോൾ പൗലൊസ് ചെയ്തതുപോലെ ഭയത്തോടും വിറയലോടുംകൂടെ അതു ചെയ്യേണ്ടതാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം ശ്രോതാക്കളുടെ വിശ്വാസം ദൈവശക്തിയിൽ ആയിരിക്കുന്നതിനുപകരം പ്രസംഗകന്റെ മാനുഷികജ്ഞാനത്തിലായിരിക്കും നിലകൊള്ളുന്നത്.

ഊടു ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദേഹീപരരായ ക്രിസ്തീയ നേതാക്കൾക്കു യഥാർത്ഥ സഭ പണിയുവാൻ കഴിയുകയില്ല.

പ്രബലമായ മാനുഷിക ശക്തിയുള്ളവർ വചനം ശുശ്രൂഷിക്കുമ്പോൾ പൗലൊസ് ചെയ്തതുപോലെ ഭയത്തോടും വിറയലോടുംകൂടെ അതു ചെയ്യേണ്ടതാണ് (1കൊരി. 2:1-5). അല്ലാത്തപക്ഷം ശ്രോതാക്കളുടെ

വിശ്വാസം ദൈവശക്തിയിൽ ആയിരിക്കുന്നതിനുപകരം പ്രസംഗകന്റെ മാനുഷികജ്ഞാനത്തിലായിരിക്കും നിലകൊള്ളുന്നത്.

യേശു എപ്പോഴും തന്റെ മാനുഷിക ബലഹീനതയെക്കുറിച്ചു ബോധവാനായിരുന്നു. അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു: “പുത്രനു സ്വതവേ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴികയില്ല” (യോഹ. 5:19). ഇക്കാരണത്താലായിരുന്നു അവിടുന്ന് തീക്ഷ്ണതയോടെ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് പിതാവിന് തന്റെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും യേശുവിൽ ചെയ്തു തീർക്കുവാൻ സാധിച്ചു (യോഹ. 14:10).

ദൈവം നിഷേധിച്ചിട്ടുള്ളതും, നാം വെറുക്കുവാൻ യേശു ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ നമ്മുടെ മാനുഷിക ജീവനെയും അതിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ശക്തികളെയും ഉപയോഗിക്കാതെ നമ്മെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ ഇപ്രകാരം ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്ന ഒരു മനോഭാവം കൊണ്ടു കഴിയും. അപ്പോൾ കർത്താവിന്റെ തേജസ്സ് നമ്മിലൂടെ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ പ്രസരിപ്പിക്കുവാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിനു സാധിക്കും.

നാം (കർത്താവിലാശ്രയിച്ചുകൊണ്ട്) വിശ്വാസത്താൽ ജീവിക്കുകയും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളായിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ നാം പണിയുന്നത് പൊന്ന്, വെള്ളി, വിലയേറിയ കല്ല് എന്നിവ കൊണ്ടു തന്നെയായിരിക്കും.

അതുകൊണ്ട് നമുക്കു നമ്മോടു തന്നെ ഈ ഒരു ചോദ്യം ചോദിക്കാം.

“ഞാൻ ജീവിക്കുന്നതും അധ്വാനിക്കുന്നതും ദൈവശക്തിയിലാണോ?”

മറ്റൊരു 'പരദേശി മോക്ഷയാത്ര'

ഹെൻറി സൂസോ

ഒരു മനുഷ്യൻ യെരൂശലേമിലേക്കു പോകുവാൻ വലിയ ആഗ്രഹം ഉണ്ടായി. അവിടേക്കുള്ള വഴി അറിഞ്ഞു കൂടാതിരുന്നതിനാൽ വഴി പറഞ്ഞു കൊടുക്കുവാൻ കഴിവുള്ള വന്നെനു താൻ കരുതിയ ഒരാളോട് വഴിയെപ്പറ്റി അയാൾ അന്വേഷിച്ചു.

അയാൾ പറഞ്ഞു: അവിടേക്കുള്ള വഴി ദീർഘവും ദുർഘടപൂർണ്ണവുമാണ്. അവിടേക്കു നയിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്ന പല വഴികളുണ്ട്. പക്ഷേ അവയിൽ പതിയിരിക്കുന്ന ആപത്തുകൾ അനവധിയാണ്. എന്നാൽ എനിക്ക് ഒരു വഴി അറിയാം. ഞാൻ നൽകുന്ന അടയാളങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും വച്ചുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ വിശ്വസ്തയോടെ ആ വഴിയേ പോകുമെങ്കിൽ തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ അവിടെയെത്തും.

എങ്കിലും വഴിയിൽ സംഭവിക്കാവുന്ന ഭീഷണികൾ, പീഡകൾ, പലവിധ ഉപദ്രവങ്ങൾ, പരീക്ഷകൾ ഇവയിൽ നിന്നെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു സംരക്ഷണം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുവാൻ എനിക്കു സാധ്യമല്ല.

പക്ഷേ മത്സരമോ എതിർപ്പോ ക്ലേശമോ കൂടാതെ അതെല്ലാം സഹിക്കുവാനുള്ള ധൈര്യവും ക്ഷമയും നിങ്ങൾ കാണിക്കണം. മാത്രമല്ല ഒരു

വചനം നിങ്ങളുടെ മനസ്സിലും നാവിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

“എനിക്ക് ഒന്നുമില്ല; ഞാൻ ഒന്നുമല്ല; യെരൂശലേമിൽ എത്തുന്നതൊഴികെ മറ്റൊന്നും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.”

ഈ വചനം ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ശാന്തമായി നിങ്ങൾ മുന്നോട്ടു പോകുന്ന പക്ഷം തക്കസമയത്തു നിങ്ങൾ സുരക്ഷിതമായി അവിടെയെത്തും.

ആ മനുഷ്യൻ അയാൾക്കു നൽകിയ ഉപദേശം ചുരുക്കത്തിൽ ഇതായിരുന്നു: ആ വഴിയിൽ ആദ്യത്തെ ചുവടു നിങ്ങൾ വയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ സത്യങ്ങളിൽ നിങ്ങൾ ഉറപ്പായി അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിരിക്കണം. അതിനും പുറമെ മനസ്സാക്ഷിയെ മലിനപ്പെടുത്തുന്ന എന്തെല്ലാം പാപങ്ങൾ നിങ്ങളിലുണ്ടോ അവയിൽ നിന്നെല്ലാം മാനസാന്തരപ്പെട്ട് ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്താൽ ശുദ്ധീകരണം പ്രാപിക്കണം. ഇതു ചെയ്ത ശേഷം കർത്താവായ യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ നിങ്ങൾ യാത്രയാരംഭിക്കുക.

താഴ്മ, സ്നേഹം എന്നീ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ എപ്പോഴും നിങ്ങളുടെ

പക്കൽ ഉണ്ടെന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തണം. മുകളിൽ പറഞ്ഞ വചനത്തിൽ ഇവ രണ്ടും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതു കൊണ്ട് ആ വാക്യങ്ങൾ എപ്പോഴും മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊള്ളുക.

“ഞാൻ ഒന്നുമല്ല; എനിക്ക് ഒന്നു മില്ല; കർത്താവായ യേശുവിനെയും അവിടുത്തോടൊപ്പം സമാധാനപൂർവ്വം യേശുശലേമിൽ എത്തുന്നതിനെയും മാത്രം ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.”

ഈ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥവും ശക്തിയും നിരന്തരം നിങ്ങളുടെ ചിന്തയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

താഴ്മ പറയുന്നു: “ഞാൻ ഒന്നു മല്ല; എനിക്ക് ഒന്നുമില്ല.”

സ്നേഹം പറയുന്നു: “യേശുവിനെയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.”

ഈ രണ്ടു കൂട്ടുകാരെ നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും പിരിയരുത്. ഇവർ അന്യോന്യം ഒരിക്കലും പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നവരല്ല. സ്നേഹത്തിൽ അവർ അന്യോന്യം ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

താഴ്മയിൽ നിങ്ങൾ എത്രയധികം അടിയുറച്ചവനാകുമോ അത്രയധികം സ്നേഹത്തിലും നിങ്ങൾ മുന്നേറും. എന്തെന്നാൽ നിങ്ങൾ യേശുവിനെ കാണുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യും. സകലത്തിലും സകലവുമായ യേശുവിലൂടെ നിങ്ങൾ ചിലതൊക്കെ ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

ആരംഭഘട്ടത്തിൽ നിങ്ങളുടെ നിസ്സാരതയും പാപസമ്പാദവും ചിന്തിച്ചു താഴ്മയുള്ളവനായിത്തീരുന്നത് നല്ലതാണെങ്കിലും എപ്പോഴും അതിലൂടെയല്ല നിങ്ങൾ വിനീതനാകേണ്ടത്. നേരെമറിച്ച് കർത്താവായ യേശുവിന്റെ അന്തമറ്റ മഹത്വവും നന്മയും ചിന്തിച്ചാണ് നിങ്ങൾക്കു താഴ്മ ലഭിക്കേണ്ടത്. കർത്താവിനെ ഭക്തിയോടും പൂർണ്ണവും സുസ്ഥിരവുമായ വിശ്വാ

സത്തോടും കൂടെ കാണണം. നിങ്ങളുടെ ഒന്നുമില്ലായ്മയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതിലൂടെ പരക്കണം അശാന്തവും അപൂർണ്ണവുമായ ഒരു താഴ്മ ലഭിച്ചെന്നു വരാം. എന്നാൽ യേശുവിന്റെ അന്തമറ്റ വിശുദ്ധിയെയും നന്മയെയും പറ്റി ധ്യാനിക്കുന്നതിലൂടെ അതിനെക്കാൾ വളരെയധികം നിർമ്മലവും ആത്മീയവും സുസ്ഥിരവുമായ താഴ്മ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങും.

യേശുവിന്റെ സ്നേഹം നിങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുന്നതുവരെയും സൽക്കർമ്മ നിരന്തരമാണെന്നു ചിന്തിച്ചേക്കാമെങ്കിലും, വാസ്തവത്തിൽ നിങ്ങൾ ഒരു പുഷ്പം മാത്രമാണ്. എന്തെന്നാൽ യേശുവിന്റെ സ്നേഹമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല നിങ്ങളിൽ നിറയേണ്ടത്.

അതിനാൽ സർവ്വോത്തമമായതു ലഭിക്കുവാൻ വേണ്ടി മറ്റുള്ളതെല്ലാം പുറന്തള്ളുകയും മറക്കുകയും വേണം. ഇതു ചെയ്യുന്ന പക്ഷം വീടിനെയോ മിത്രങ്ങളെയോ സമ്പത്തുകളെയോ കർത്താവിനെക്കാൾ അധികം വിലമതിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധ്യമല്ല. അങ്ങനെ ഈ യാത്ര നിർവിഹീനം നിർവഹിക്കുവാൻ വേണ്ടി എല്ലാം ത്യജിക്കുന്ന ഒരു യഥാർത്ഥ പരദേശിയായി നിങ്ങൾ തീരും.

യേശുവിനെ പ്രാപിക്കുവാനുള്ള വർദ്ധിച്ച വാഞ്ഛയോടും ധൈര്യത്തോടും കൂടെ ഈ യാത്ര തുടരുന്ന പക്ഷം നിങ്ങൾ രോഗിയോ ദരിദ്രനോ ആയിത്തീർന്നു പോകുമെന്ന് ശത്രുക്കൾ പറഞ്ഞേക്കാം. അവർ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കരുത്.

എന്നാൽ നിങ്ങൾ രോഗത്താലോ ദാരിദ്ര്യത്താലോ വീണു പോകുന്ന പക്ഷം അപ്പോഴും യേശുവിലുള്ള വിശ്വാസം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട്, “ഞാൻ ഒന്നുമല്ല; എനിക്ക് ഒന്നുമില്ല;

ലോകത്തിലുള്ള ഒന്നിനെയും ഞാൻ വിലമതിക്കുന്നില്ല; യേശുവിനെ യെരൂശലേമിൽ വെച്ച് സമാധാനത്തോടെ കാണുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എനിക്ക് യേശുവിന്റെ സ്നേഹം മാത്രം മതി; മറ്റൊന്നും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല” എന്നു നിങ്ങൾ പറയണം.

ഏതെങ്കിലും പരീക്ഷയിൽ അകപ്പെട്ടു ബലഹീനത നിമിത്തം നിങ്ങൾ പാപത്തിൽ വീണു പോകുകയും അങ്ങനെ അല്പകാലത്തേക്കു വഴികാണാതെ ഉഴലുകയും ചെയ്താൽ നിരാശപ്പെടരുത്. അവിടെയും കർത്താവു നൽകിയിട്ടുള്ള ഒരു വഴിയുണ്ട്. മാനസാന്തരപ്പെട്ട് പാപം ഏറ്റു പറഞ്ഞു വിശ്വാസത്തോടെ കഴിവതും വേഗം സത്യവഴിയിലേക്കു തിരിച്ചുവരണം (1 യോഹ. 1:7,9).

കഴിഞ്ഞ കാല പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കരുത്. അതു നിങ്ങൾക്കു ദോഷം ചെയ്തതും ശത്രുവിനെ സഹായിക്കുകയും മാത്രമേ ചെയ്യൂ. നേരെമറിച്ച് ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ല എന്ന മട്ടിൽ വേഗം യഥാർത്ഥ വഴിയിലേക്കു മടങ്ങി വരണം. യേശുവിനെപ്പറ്റിയും അവിടുത്തെ സ്നേഹം ലഭിക്കുവാനുള്ള വഴിയെപ്പറ്റിയും മാത്രം ചിന്തിക്കുക. അപ്പോൾ ഒന്നും നിങ്ങൾക്കു ദോഷം വരുത്തുകയില്ല.

രോഗമോ ദാരിദ്ര്യമോ മരണമോ പാപമോ ഒന്നും നിങ്ങളെ അധൈര്യപ്പെടുത്താതെ യേശുവിന്റെ സ്നേഹത്തെ മാത്രം നിങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നുവെന്ന് ശത്രു കാണുമ്പോൾ അവൻ ക്രൂരനായി ഏറ്റവും ക്രൂരമായ ഒരാപത്തിൽ നിങ്ങളെ അപകടപ്പെടുത്തിയെന്നു വരാം. തന്റെ ഏറ്റവും ഉഗ്രമായ ആക്രമണം ആ സമയത്ത് അവൻ നിങ്ങളുടെ നേരെ നടത്തിയെന്നു വരാം.

നിങ്ങളുടെ സൽപ്രവൃത്തികളും സർഗ്ഗങ്ങളും നിരത്തിവെച്ച് നിങ്ങളുടെ വിശുദ്ധി നിമിത്തം എല്ലാവരും നിങ്ങളെ പ്രശംസിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരവസ്ഥ- അതാണ് അത്യുഗ്രമായ ആ ആക്രമണം.

നിങ്ങളെ സ്വയം ഉയർത്തുന്നവനും നിഗളിയുമാക്കിത്തീർക്കാനാണ് അവൻ അതു ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ ആ സന്ദർഭത്തിൽ നിങ്ങൾ സ്വയം യേശുവിനു സമർപ്പിക്കുന്ന പക്ഷം ഈ മുഖസ്തുതിയും വ്യാജവുമെല്ലാം നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിനെ കൊന്നുകളയുന്ന വിഷമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി അതിനെ നിങ്ങൾ പരിത്യജിക്കും.

ഇത്തരം പരീക്ഷകളിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ വേണ്ടി എല്ലാ നിഗളചിന്തകളും വെടിഞ്ഞ യേശുവിനെ മാത്രം സ്നേഹിക്കുക. അവിടുത്തെ മാത്രം അറിയുവാനും സ്നേഹിക്കുവാനും തീരുമാനിക്കുക. അവിടുത്തെപ്പറ്റി മാത്രം ചിന്തിക്കുവാൻ ശീലിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ മറ്റേതൊരു ചിന്തയും നിങ്ങൾക്കു പരിത്യാജ്യവും ദുഃഖകരവുമായിത്തീരും.

നിങ്ങൾക്കോ കുടുംബത്തിനോ വേണ്ടിയോ ചെയ്യേണ്ട ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ നീട്ടിവയ്ക്കാതെ അതു ചെയ്തു തീർക്കുക. അതു താമസിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ നിങ്ങളുടെ ചിന്തകളെ യേശുവിൽ നിന്ന് അകറ്റിക്കളയുവാൻ ഇടവരുത്തരുത്. അത് ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെങ്കിൽ വേഗം അതിനെ ചിന്തയിൽ നിന്നു നീക്കിക്കളയുക. അതോടൊപ്പം ഈ വാക്കുകൾ ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുക.

“ഞാൻ ഏതുമില്ല; എനിക്കൊന്നുമില്ല; എന്റേതായി എനിക്കൊന്നുമില്ല;

യേശുവിനെയും അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തെയും മല്ലാതെ ഒന്നും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.”

വഴിയാത്രയിൽ ഭക്ഷണവും ഉറക്കവും ചിലപ്പോൾ നിർദ്ദോഷമായ ചില മാനസോല്ലാസങ്ങളും നിങ്ങൾക്കാവശ്യമാണ്. ഈ കാര്യത്തിൽ വിവേകത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കണം. ഇവയെല്ലാം യാത്രയിൽ അല്പമൊരു താമസം ഉളവാക്കുന്നവയെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ യാത്ര തുടരുവാനുള്ള ശക്തിയും ധൈര്യവും ഇവ മൂലം സ്വായത്തമാകും.

നിങ്ങളുടെ മുഖ്യമായ ലക്ഷ്യം, ഒരേയൊരാൾക്കും യേശുവിനെ മാത്രം ആഗ്രഹിക്കുകയാണെന്ന് ഓർത്തുകൊള്ളുക.

ആ ആഗ്രഹം ഉള്ളിൽ ശക്തിപ്പെട്ടെ. അതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഏതു കാര്യവും - അതു പ്രാർത്ഥനയോ വേദവായനയോ സംഭാഷണമോ മൗനമോ പ്രവൃത്തിയോ വിശ്രമമോ എന്തു തന്നെയായാലും- അതിൽ സന്തോഷം കണ്ടെത്തുക. അതു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുക.

യേശുവിന്റെ സ്നേഹത്തിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും സന്തോഷിക്കാതെ അതിൽ മാത്രം സന്തോഷിക്കുവാനും യേശുശലേമിലെത്തി സമാധാനത്തോടെ യേശുവിനെ കാണുവാനും ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നിങ്ങളെ സഹായിക്കട്ടെ.

ഈ നല്ല ആഗ്രഹം ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും അതു വർദ്ധിച്ചു വരികയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം നിങ്ങളുടെ മോക്ഷയാത്ര അതിന്റെ ശുഭകരമായ അന്ത്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുമെന്ന് ഉറച്ചുകൊള്ളുക.

ചെയ്യുന്ന ജോലി എന്തായാലും അതു ലോകത്തിന്റെ വ്യർത്ഥ

സന്തോഷങ്ങളിൽ നിന്നു നിങ്ങളെ അകറ്റി യേശുവിനെ അധികം സ്നേഹിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ പിന്തുടരുന്നതു നല്ലതു തന്നെ. നേരെമറിച്ചു നിങ്ങളുടെ ജോലി ഈ സ്നേഹത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്ന് കാണുന്ന പക്ഷം അതു വിട്ടുകളയുകയും കൂടുതൽ ദൈവകൃപയും വിശുദ്ധിയും നൽകുന്ന മറ്റൊരു ജോലി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുക.

യാത്രയിൽ അധിക ദൂരം പിന്നിടുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ നിങ്ങളെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന ശത്രുക്കൾ അടുത്തുവരുമെന്ന് ഓർത്തുകൊള്ളുക. സാധ്യമെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെമേൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുകയോ മുഖസ്തുതി ചൊരിയുകയോ ഉപദ്രവം ചെയ്തു കഷ്ടപ്പെടുത്തുകയോ പിന്തിരിപ്പിച്ച് പഴയ വഴികളിലേക്കു തിരിച്ചു പോകാൻ അവർ നിർബന്ധിക്കുകയോ ചെയ്യും.

എന്തെന്നാൽ യേശുവിനെ സ്നേഹിക്കുവാനും അവിടുത്തെ മാത്രം അന്വേഷിക്കാനുമുള്ള തീവ്രമായ ഒരാഗ്രഹം ആരിലെങ്കിലും ഉണ്ടായാൽ അതിനെക്കാളധികം നിങ്ങളുടെ ശത്രുവിനെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നതായി വേറൊന്നും ഇല്ല.

ശത്രു മനസ്സിൽ ഭയങ്ങളും സംശയങ്ങളും ജനിപ്പിച്ച് നിങ്ങൾ പാപങ്ങൾ വിട്ടു വേണ്ടതുപോലെ മാനസാന്തരപ്പെട്ടില്ലെന്ന് പറയുന്ന പക്ഷം അവന്റെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിക്കരുത്. ദൈവം പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുകയും അവയിൽ നിന്നു നേരത്തെതന്നെ നിങ്ങളെ മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇനി മനസ്സാക്ഷിയെ ചികഞ്ഞു പരിശോധിക്കേണ്ട ഒരാവശ്യവും ഇല്ല. കാരണം, അതു ദോഷ

കാരണമായേ തീരൂ. അത് ഒന്നുകിൽ നിങ്ങളെ വഴി തെറ്റിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ യാത്ര താമസിപ്പിക്കും.

നിങ്ങൾക്കു യേശുവിന്റെ സ്നേഹം ലഭിക്കുവാനോ അവിടുത്തെ കാണുവാനോ അർഹതയില്ലെന്നു ശത്രു പറഞ്ഞാൽ അതു വിശ്വസിച്ചു പോകരുത്. അവനോട് ഇപ്രകാരം മറുപടി പറയുക:

“എനിക്ക് അർഹതയുള്ളതുകൊണ്ടല്ല ഞാൻ യേശുവിന്റെ സ്നേഹം ലഭിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഒരിക്കൽ എനിക്ക് അതു ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അപ്പോൾ ഞാൻ അർഹത നേടും. അതിനാൽ അതു ലഭിക്കുന്നതുവരെയും ആ ആഗ്രഹത്തിൽ നിന്നു ഞാൻ പിന്മാറുകയില്ല. ഈ സ്നേഹത്തിനായി മാത്രം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവനാണ് ഞാൻ. അതുകൊണ്ട് നിനക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതൊക്കെ നീ പറഞ്ഞുകൊള്ളുക. ചെയ്തുകൊള്ളുക, എന്നാലും ഞാൻ നിരന്തരമായി അത് ആഗ്രഹിക്കും. അതിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിൽ നിന്നും ഞാൻ പിന്മാറുകയില്ല.”

സ്നേഹിതരെന്ന ഭാവം നടിച്ചു ആരെങ്കിലും നിങ്ങളെ അനുനയിച്ചു പൊള്ളവാക്കുകളാലോ ജഡമോഹങ്ങളാലോ വശീകരിച്ചു ലൗകിക സന്തോഷങ്ങളിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്ന പക്ഷം അവരുടെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കരുത്. മോക്ഷയാത്രയിൽ നിന്നു നിങ്ങളെ പിന്തിരിപ്പിക്കുവാനാണ് അവർ ശ്രമിക്കുന്നത്. ആ വാക്കുകൾ കേട്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു ആ ചിന്തകളിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു മാറിക്കൊള്ളുക. അവരോട് ഒരു മറുപടിയും പറയേണ്ട. യേശുശലേമിൽ എത്തുവാൻ മാത്രമാണ് നിങ്ങൾ

വാഞ്ചിക്കുന്നതെന്നു ഒർത്തുകൊള്ളുക. അവർ ദാനങ്ങളോ ആകർഷക വസ്തുക്കളോ നൽകിയേക്കാം. അതിലൊന്നും മനസ്സു വയ്ക്കരുത്, യേശുശലേമിനെപ്പറ്റി മാത്രം ചിന്തിച്ചുകൊള്ളുക.

ആളുകൾ കുറ്റമാരോപിച്ചു കൂടുക്കിലാക്കുകയോ വസ്തുവക അപഹരിക്കുകയോ ക്രൂരമായി മർദ്ദിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അതൊന്നും നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കരുത്. നിങ്ങൾക്കുണ്ടായ ഉപദ്രവത്തെയോർത്തു സന്തോഷിക്കുക മാത്രം ചെയ്യണം. തടസ്സപ്പെടുത്താനുള്ള ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്ന മട്ടിൽ മുന്നോട്ടു പോവുക. യേശുശലേമിലെത്തുവാൻ സാധ്യമാവുന്ന പക്ഷം ഇതൊന്നും വക വയ്ക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. ഈ ലോകത്തിൽ വച്ചു നിങ്ങൾ സഹിച്ചതിനെല്ലാം അവിടെ പ്രതിഫലം ലഭിക്കും.

വർദ്ധിച്ച ധൈര്യത്തോടെ മുന്നേറുന്നുവെന്നും മുഖസ്തുതി കൊണ്ടു ആകർഷിക്കുവാനോ പീഡനങ്ങൾ കൊണ്ടു നിരാശപ്പെടുത്തുവാനോ സാധ്യമല്ലെന്നും കാണുമ്പോൾ ശത്രു നിങ്ങളെ ഭയപ്പെടുവാൻ ആരംഭിക്കും. എങ്കിലും വീണ്ടും അവൻ നിങ്ങളെ പിന്തുടർന്നു വഞ്ചിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കും. ഇടയ്ക്കിടെ മുഖസ്തുതി കൊണ്ടോ ഭീഷണികൊണ്ടോ നിങ്ങളുടെ മുന്നേറ്റം തടയുവാനും പിന്തിരിപ്പിക്കുവാനും അവൻ യത്നിക്കും. അവനെ ഭയപ്പെടരുത്.

യേശുശലേമിനെയും യേശുവിനെയും കുറിച്ചല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ യാത്ര തുടരുക.

അവിടെ നിങ്ങൾ യേശുവിനെ അഭിമുഖമായി കാണും. ■

മോളിയും ജോൺ വെസ്പിയും - 8

മുളളു നിറഞ്ഞ പാതയിലൂടെ...

അജയ് ജോർജ്ജ്

ജോൺ പലപ്പോഴും മോളിയോട് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. എങ്ങനെയൊക്കെയാണ് നാം ആയിരിക്കേണ്ടത് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു കൊടുക്കും. കൂലീനമായ പെരുമാറ്റത്തിനായി മോളിയോടു ചിലപ്പോൾ യാചിക്കുക പോലുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഏതൊക്കെ രീതിയിൽ ശ്രമിച്ചാലും മോളിക്ക് ഒരു മാറ്റവുമുണ്ടാകില്ല. ഇതു മനസ്സിലായതോടെ ആ വഴിക്കുള്ള ശ്രമം ജോൺ ഉപേക്ഷിച്ചു. കൗൺസിലിംഗിനും മറ്റും വരുന്ന ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളും താൻ പറയുന്നത് കേൾക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ സ്വന്തം ഭാര്യയിൽ ഒരു ചലനവും ഉണ്ടാക്കാൻ തനിക്കാവുന്നില്ല. 'വടക്കൻ കാറ്റിനോടു പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അതു വഴി മാറിപ്പോയേനെ. പക്ഷേ മോളി മാറില്ല' എന്നു ജോണിന് ഒരിക്കൽ പറയേണ്ടി വന്നു.

ഏതാണ്ടു ഇരുപതു വർഷത്തോളം വെസ്പിയുടെ കുടുംബജീവിതം ഇങ്ങനെ മുളളു നിറഞ്ഞ പാതയിലൂടെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. 'വിവാഹം എന്നതു പേരിൽ മാത്രം. പലപ്പോഴും അവർക്കത് അർത്ഥശൂന്യമായിരുന്നു. ഒരുമിച്ചു ജീവിച്ച

തിനെക്കാൾ കൂടുതൽ സമയം അകന്നു കഴിഞ്ഞു. ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ യാതൊന്നും അവർ സ്വന്തമാക്കിയില്ല. സ്ഥായിയായി ഉണ്ടായിരുന്നതൊന്നു മാത്രം. അന്യോന്യമുള്ള ഈർഷ്യ, അവഗണന.' -ഈ മട്ടിലാണ് ഒരു ചരിത്രകാരൻ അവരുടെ ജീവിതം വിലയിരുത്തിയത്.

ദോഷം പറയരുതല്ലോ, ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഈ ദമ്പതികൾ കുറച്ചു സമയത്തേക്കാണെങ്കിലും നല്ല രീതിയിൽ കഴിഞ്ഞ അവസരങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 1766-ൽ അങ്ങനെ ഒരനുഭവമുണ്ടായി. അപ്പോൾ അറുപത്തിമൂന്നു വയസ്സുണ്ടായിരുന്ന ജോൺ ഇങ്ങനെയെഴുതി: 'ഭാര്യയുടെ രീതികൾ മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം. അത്ഭുതങ്ങൾ അവസാനിച്ചിട്ടില്ല എന്നു മാത്രം പറയാം. അപശ്രുതികളൊന്നും ഇപ്പോൾ കേൾക്കാറില്ല. ഇതുപോലെ ജീവിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ...' എന്നാൽ നാലു വർഷം തികഞ്ഞില്ല. മോളി വഴക്കിട്ടു വീട്ടിൽ നിന്നും പിന്നെയും ഇറങ്ങിപ്പോയി. അവരുടെ ഇരുപതാം വിവാഹവാർഷിക ദിനത്തിലായിരുന്നു അത്. വെസ്പിയുടെ ഡയറിയിൽ ഇങ്ങനെ

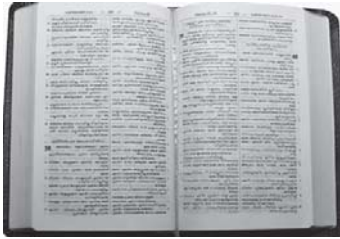
എഴുതിക്കൊണ്ടു്: ‘ജനുവരി 23, എനിക്കറിയാവുന്ന യാതൊരു കാരണവും കൂടാതെ എന്റെ ഭാര്യ ഇന്ന് ഇവിടെ നിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോയി. ഇനി യൊരിക്കലും മടങ്ങി വരില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് പോയത്. ഞാനവളെ പിരിഞ്ഞില്ല; പറഞ്ഞു വിട്ടതു മില്ല; അതുകൊണ്ട് മടങ്ങി വരാൻ ഞാൻ പറയുകയുമില്ല.’ അവസാനവാചകം ലാറ്റിൻ ഭാഷയിലാണ് എഴുതിയിരുന്നത.

ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അത്ഭുതം വീണ്ടും സംഭവിച്ചു. യാതൊരു മുന്നറിയിപ്പുമില്ലാതെ മോളി ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ മടങ്ങി വന്നു! മടങ്ങിയെത്തി എന്നുമാത്രമല്ല ഭർത്താവിനോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രസംഗ പര്യടനത്തിൽ പങ്കാളിയാവുകയും ചെയ്തു. മോളിക്കപ്പോൾ അറുപത്തി രണ്ടു വയസ്സ്. ഈ യാത്രയിലും മെതഡിസ്റ്റ് നേതാക്കന്മാരുടെ നീരസം അവർക്കു വീണ്ടും അനുഭവപ്പെട്ടു. എല്ലാവരും കൂടി ജോണിനെ വലിയ ഉയരത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതായും തന്നെ ഓടയിൽ കിടക്കുന്നവളെപ്പോലെ കരുതുന്നു എന്നും മോളിക്കു തോന്നി. 1774ൽ മോളി ഭർത്താവിനെഴുതി: ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് എന്റെ നേരെ തിരിച്ചു വിട്ടിരിക്കുന്ന തിന്മയുടെ ആ മലവെള്ളപ്പാച്ചിൽ ഒന്നു നിർത്താൻ പറയൂ. നിങ്ങളുടെ നന്മയ്ക്കും അതായിരിക്കും നല്ലത്? ‘തിന്മയുടെ കുഞ്ഞൊഴുക്ക്’ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും നിന്നില്ല. 1776ൽ ജോണിന് എഴുപത്തി മൂന്നും മോളിക്ക് അറുപത്തിയേഴും വയസ്സായിരുന്നപ്പോൾ അവർ വേർപിരിഞ്ഞു. അവസാനമായി. ‘ജലം വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു’ ജോൺ എഴുതി. ‘ഇനി അതിന്റെ കണികകളെ കൂട്ടി യോജി

പ്പിക്കാനാവില്ല.’ രണ്ടു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജോൺ മോളിക്ക് ഒരു കത്തെഴുതി. അവർക്കയച്ച അവസാന കത്ത്. കൈപ്പ് ആയിരുന്നു അതിൽ മുറ്റി നിന്നത്. “ഒരായിരം വർഷം കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നാലും നീ ഇതുവരെ ചെയ്തു കൂട്ടിയ തിന്മകൾ പരിഹരിച്ചു തീർക്കാനാവില്ല” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ജോൺ നിർത്തുന്നത്. ആ വിലയിരുത്തൽ ശരിയായിരുന്നോ? ശരിയെങ്കിൽ ഒരു സ്ത്രീക്ക് സ്വന്തം ഭർത്താവിനോട് ഇങ്ങനെയൊക്കെ പെരുമാറാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു നമ്മൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു പോകും. ഏതായാലും ഒരു കാര്യം തീർച്ച. വിവാഹ ജീവിതത്തിൽ തിക്താനുഭവങ്ങൾ ജോൺ വെസിലിയെപ്പോലെ അനുഭവിച്ച ദൈവദാസന്മാർ അധികം പേരുണ്ടാവില്ല. തുടക്കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഇയ്യോബിനു മാത്രമേ സഹനത്തിന് ജോണിനേക്കാൾ കൂടുതൽ മാർക്കുകിട്ടാൻ സാധ്യതയുള്ളൂ.

1781ൽ മോളി വാസെയ്ൽ വെസിലി എന്ന എഴുപത്തി രണ്ടുകാരി മരണമടഞ്ഞു. ജോണിനു വേണ്ടി മാറ്റിവെച്ചിരുന്നത് ഒരു മോതിരം മാത്രമായിരുന്നു. വിവാഹ സമയത്ത് ജോൺ ഇടുവിച്ച മോതിരം തന്നെയാകാനാണ് സാധ്യത. ‘ജോണിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിലും സൗഹൃദത്തിലും മാണ് താൻ മരിക്കുന്നത് എന്നതിന്റെ അടയാളമായാണ് മോതിരം ജോണിന് കൊടുക്കാൻ ഇടപാടു ചെയ്യുന്നതെന്ന്, വിൽപ്പത്രത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നു. അങ്ങനെ സംഭവബഹുലമായ ഒരദ്ധ്യായം അവസാനിച്ചു.

മനുഷ്യർക്ക് അസാധ്യം എന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിൽ ജോൺ

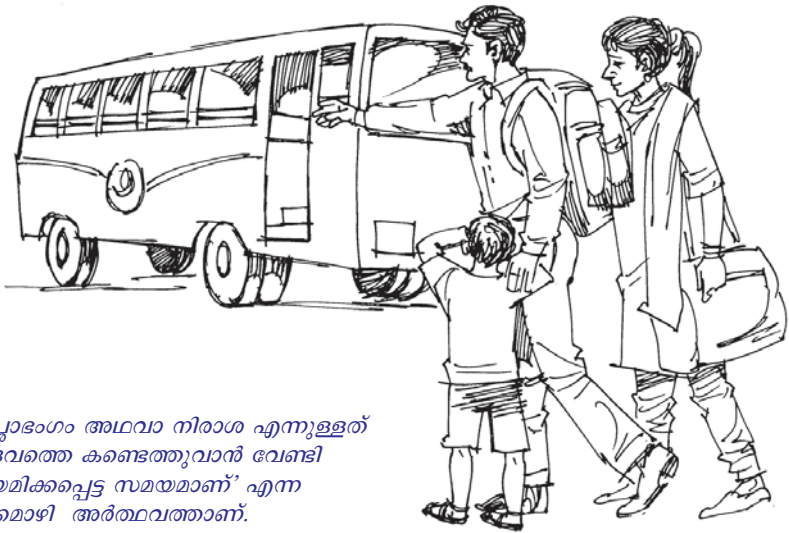

ബൈബിളിലൂടെ... ഗലാത്യർ

ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം

അധ്യായം നാല് (തുടർച്ച)
താൻ രോഗിയായിരുന്നതിനാൽ ഗലാത്യയിൽ ആദ്യമായി പ്രസംഗിക്കുവാൻ ഇടയായി എന്ന് 4:13ൽ പൗലൊസ് പറയുന്നു. ഗലാത്യ വഴിയായി കടന്നു പോകണം എന്ന് പൗലൊസ് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നെങ്കിലും അവിടെ താമസിക്കുവാൻ താത്പര്യം

പ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ രോഗിയായിത്തീർന്നത് മൂലം ഗലാത്യയിൽ താമസിക്കാനും അവിടുത്തെ ജനങ്ങളോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാനും ഇടയായി. ഇത് അവിടെ സഭകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതിനും മുഖാന്തരമായിത്തീർന്നു. അപ്രകാരം പിശാചിനാൽ ലഭിച്ച രോഗം, പൗലൊസിന്റെ

‘ഇച്ഛാഭംഗം അഥവാ നിരാശ എന്നുള്ളത് ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തുവാൻ വേണ്ടി നിയമിക്കപ്പെട്ട സമയമാണ്’ എന്ന പഴമൊഴി അർത്ഥവത്താണ്.

ജീവിതത്തിൽ ദൈവിക പദ്ധതി നിറവേറുന്നതിന് കാരണമായി. പൗലൊസ് രോഗിയായി തീർന്നില്ലായിരുന്നു വെങ്കിൽ ഗലാത്യയിൽ താമസിക്കുന്നതിനോ സഭകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനോ സാധ്യമാകുമായിരുന്നില്ല. അപ്പൊ. 16:6ൽ നാം ഇപ്രകാരം വായിക്കുന്നു: “പൗലൊസും കൂടെയുള്ളവരും ഗലാത്യയിൽകൂടെ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ ആസ്യയിൽ പോകരുതെന്ന് പരിശുദ്ധാത്മാവ് അവരെ വിലക്കുകയുണ്ടായി.” ഗലാത്യർ 4:13-ാം വാക്യത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് രോഗത്തിലൂടെയാണ് പൗലൊസിനെ തടയുവാനിടയായതെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നു. ‘ഇച്ഛാഭംഗം അഥവാ നിരാശ എന്നുള്ളത് ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തുവാൻ വേണ്ടി നിയമിക്കപ്പെട്ട സമയമാണ്’ എന്ന പഴമൊഴി അർത്ഥവത്താണ്. നിങ്ങൾ പൂർണ്ണ ഹൃദയത്തോടെ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്ന ദൈവപൈതലാകുന്നുവെങ്കിൽ, നിരാശയുണ്ടാകുന്ന ഓരോ സന്ദർഭങ്ങളും ദൈവവുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയുടെ നിമിഷങ്ങളായി മാറും. രോഗങ്ങൾ, വൈകിയെത്തുന്ന ട്രെയിനുകൾ, ലഭിക്കാതെ പോകുന്ന ബസുകൾ, മറ്റു പല കാലതാമസം... എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിലൂടെ ദൈവം വളരെ ആശ്ചര്യകരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് കാണുവാൻ കഴിയും.

4:19-ൽ, ഒരു കുഞ്ഞിന് ജന്മം നൽകുവാൻ വേണ്ടി വേദനപ്പെടുന്ന ഒരു മാതാവിനോട് പൗലൊസ് തന്നെത്തന്നെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഗലാത്യയിലെ വിശ്വാസികളെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപത്തോട് അനുരൂപരാകുന്നതിന് വേണ്ടി തനിക്കുള്ള ആത്മ ഭാരത്തെ കുറിച്ചാണ് പൗലൊസ് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കു

ന്നത്. അമ്മയുടെ ഗർഭത്തിലായിരിക്കുന്ന ഒരു ഭ്രൂണത്തിന്റെ ഫോട്ടോ നിങ്ങൾ കാണുവാനിടയായാൽ അതിനു മനുഷ്യജീവിയെക്കാളും കൂടുതൽ സാമ്യം തോന്നുന്നത് ഒരു വാൽമാക്രിയോടായിരിക്കും- വലിയ ഒരു ശിരസ്സും വാലുപോലെയുള്ള ചെറിയൊരു ശരീരവും. എന്നാൽ ഒമ്പതു മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം അമ്മയുടെ ഉദരത്തിൽ നിന്നു പുറത്തുവരുന്നത് തികച്ചും പൂർണ്ണമായ രൂപഭംഗിയും ആകൃതിയുമുള്ള ശിശുവായിരിക്കും. നിങ്ങൾ അപ്രകാരമുള്ള ഭ്രൂണത്തോട് അഥവാ ഗർഭപിണ്ഡത്തോടു സാദൃശ്യമുള്ളവരാണെന്ന് പൗലൊസ് ഇവിടെ ഗലാത്യ ക്രിസ്ത്യാനികളോടു പറയുന്നു. “നിങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിനോടു യാതൊരു താദാത്മ്യവും ഇല്ലാത്തവരാണ്. ദൈവികമായ വിത്ത് നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും, ആനുപാതികമായ അഥവാ തുല്യമായ വളർച്ച എല്ലാറ്റിലും ലഭ്യമാകുന്നില്ല. ആകയാൽ നിങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ ഭാരം ഇപ്രകാരമാണ്: നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും പൂർണ്ണതയുള്ളതും ആനുപാതികവുമായ ഒരു വളർച്ച പ്രാപിച്ച്, ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപം നിങ്ങളിൽ ഉരുവായിത്തീരണം.” യഥാർത്ഥ ഒരു ദൈവദാസന്റെ ഹൃദയത്തിലും തന്റെ ആടുകളെക്കുറിച്ച് പൗലൊസിനെപ്പോലെ ഇപ്രകാരമുള്ള ആത്മഭാരം ഉണ്ടായിരിക്കും.

അധ്യായം അഞ്ച്

5:1-ൽ പൗലൊസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: നമ്മെ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് ക്രിസ്തു വന്നത്. വീണ്ടും നമ്മെ നിയമങ്ങളുടെ ബന്ധനത്തിൽ ആക്കുന്നതിന് നാം ആരെയും അനുവദിക്കരുത്. ഏതെ

താൻ അല്പനായിരിക്കെ മഹാൻ ആകുന്നു എന്ന് ഒരുവൻ ചിന്തിച്ചാൽ, താൻ ആരുമല്ല. ദൈവത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ അപ്രകാരമുള്ളവൻ പ്രയോജനരഹിതനായിരിക്കും. ഒരു സഹോദരൻ വീഴുന്നത് നീ കാണുമ്പോൾ നീ അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നു കരുതരുത്. അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതു പോലെ തന്നെയുള്ള ജഡമാണ് നിന്റേതും. ദൈവത്തിന്റെ കൃപയും കരുണയും ആണ് നിന്നെ വീഴാതെവണ്ണം താങ്ങിയത്. നീ അതൊരിക്കലും മറക്കുവാൻ പാടില്ല.

കിലും സഭയുടെയോ ഗ്രൂപ്പിന്റെയോ ആചാരങ്ങൾക്കോ നിയമാവലികൾക്കോ നാം അടിമകൾ ആയിത്തീരരുത്. ഇതേ സമയം തന്നെ, നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം ദുഷ്ടതയ്ക്ക് അഥവാ പാപത്തിന് മറയാക്കുകയും ചെയ്യരുത് (5:13). മിക്ക വിശ്വാസികളും കൃപയെയും ക്രിസ്തീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും, ന്യായപ്രമാണത്തിൽ കീഴ് ആയിരിക്കുന്നതിനെക്കാളും അധഃപതിച്ചവരായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ ജഡത്തിന് അടിമകളായി ജീവിക്കുന്നു. ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കാനുള്ള ശരിയായ ഏകമാർഗം പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുക എന്നതു മാത്രമാണ്. അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ

ന്യായപ്രമാണത്തിൽ കീഴിലെ ജീവിതത്തെക്കാളും താഴ്ന്നു പാപത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരായിത്തീരും. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നാം നടത്തപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ, നാം ഒരിക്കലും ജഡത്തിന്റെ തലത്തിലേക്ക് അധോഗതി പ്രാപിക്കുകയില്ല. അപ്രകാരമുള്ള വിശ്വാസികൾക്കു മാത്രമേ ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചു എന്ന് അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ (5:16,18). താഴെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിധം മൂന്നു തലങ്ങളിലുള്ള ജീവിതം ഒരു വിശ്വാസിക്ക് നയിക്കുവാൻ കഴിയും.

- 1) പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നടത്തപ്പെടുക (ഏറ്റവും ഉയർന്നത് - പുതിയ നിയമത്തിന്റെ തലം).
- 2) ന്യായപ്രമാണത്താൽ നടത്തപ്പെടുക (പഴയ നിയമത്തിന്റെ തലം).
- 3) ജഡത്താൽ നടത്തപ്പെടുക (ഏറ്റവും ഹീനമായത്).

ജീവിതത്തിന്റെ ഈ മൂന്നു തലങ്ങളെ ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ മൂന്നു നിലകളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. നിങ്ങൾ മൂന്നാമത്തെ നിലയിൽ താമസിക്കുന്നില്ലായെങ്കിൽ (പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നടത്തപ്പെടുക) രണ്ടാമത്തെ നില നിങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുകയും (ന്യായപ്രമാണത്താൽ നടത്തപ്പെടുക) ഒന്നാം നിലയിലേക്കു നിങ്ങൾ തരംതാഴുകയും ചെയ്യും (ജഡത്താൽ നയിക്കപ്പെടുക). അഥവാ ജഡത്തിന്റെ തലത്തിലേക്കു നിങ്ങൾ അധഃപതിക്കുന്നു. അനേകം വിശ്വാസികൾക്കു സംഭവിച്ചതും ഇപ്രകാരം തന്നെയാണ്. ഞങ്ങൾ ന്യായപ്രമാണത്തിൽ കീഴ് ഉള്ളവർ അല്ല എന്ന് അവർ ഗലാത്യ ലേഖനത്തിൽ വായിക്കുന്നു. എങ്കിലും, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നടത്തിപ്പിനനുസരിച്ച് അവർ ജീവിക്കുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി

ജഡത്തിന് അനുസരിച്ച് അവർ ജീവിതം നയിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ന്യായപ്രമാണത്തിൻ കീഴ് ജീവിക്കുന്നവരെക്കാളും അധഃപതിച്ച നിലയിൽ ഇന്നത്തെ ക്രിസ്തീയ നേതാക്കൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കാണുന്നത്. കൃപയ്ക്ക് അധീനർ എന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന വിശ്വാസികൾക്കെങ്ങനെയാണ് തങ്ങളുടെ ജഡത്തിന്റെ ഭോഗ്യങ്ങൾക്ക് അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ന്യായപ്രമാണം ഉപേക്ഷിച്ചവരാണ്. നിങ്ങൾ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നടത്തപ്പെടുന്നെങ്കിൽ മാത്രമേ, ന്യായപ്രമാണത്തിൻ കീഴിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രരാകുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ (ഗലാ. 5:18). പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുവാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്തവർക്കു ന്യായപ്രമാണം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

ന്യായപ്രമാണം ഉപേക്ഷിക്കുക അഥവാ എറിഞ്ഞു കളയുക എന്ന തല്പ ഗലാത്യ ലേഖനത്തിന്റെ സന്ദേശം. ആത്മാവിനാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ഒരു ജീവിതം സ്വായത്തമാകുമ്പോൾ മാത്രം ന്യായപ്രമാണം എറിഞ്ഞു കളയുക അഥവാ ഉപേക്ഷിക്കുക.

ജഡത്തിലുള്ള ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് 5:19-21 വരെ വാക്യങ്ങളിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് വിവരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: ദുർന്നടപ്പ്, അശുദ്ധി, ദുഷ്കാമം, വിഗ്രഹാരാധന (പണം, വ്യക്തികൾ എന്നിവയോടുള്ള ആരാധന), ആഭിചാരം, പക, പിണക്കം, ജാരശങ്ക, ക്രോധം, ശാഠ്യം, ദന്ദപക്ഷം, ഭിന്നത, അസൂയ, മദ്യപാനം, വെറിക്കൂത്ത് മുതലായവ. ഈ വക കാര്യങ്ങൾ അവിശ്വാസികളിൽ മാത്രമാണോ നാം കാണുന്നത്? 'വിശ്വാസികൾ' എന്നു പേർ വിളിക്കപ്പെട്ടവരും

ഇത്തരം പാപങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നു.

മറിച്ചു പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നടത്തപ്പെടുന്നവരിൽ, ആത്മാവിന്റെ ഫലമാകുന്ന സ്നേഹം, സന്തോഷം, സമാധാനം, ദീർഘക്ഷമ, ദയ, പരോപകാരം, വിശ്വസ്തത, സൗമ്യത, ഇന്ദ്രിയജയം എന്നിവ വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു (5:24). നാം ആത്മാവിനാൽ ജീവിക്കുന്നു എങ്കിൽ, ആത്മാവിൽ നടക്കുകയും ചെയ്യുവാനിടയാകട്ടെ. **അധ്യായം ആറ്**

6:1ൽ പൗലൊസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ച ഇപ്രകാരമുള്ള ജീവിത നിലവാരത്തിൽ നിന്നു വീണുപോയ ഒരു സഹോദരനെ നിങ്ങൾ കാണുന്നുവെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തെ വമർശിക്കരുത്. നിങ്ങൾ ഒരു ആത്മീയനാകുന്നുവെങ്കിൽ, കടന്നു ചെന്ന് അവനെ സഹായിക്കുക. അദ്ദേഹം വീണുപോയതുപോലെ താങ്കൾക്കും സംഭവിക്കാം. തന്റെ ജീവിതത്തിലും സഹോദരന് സംഭവിച്ച അതേ വീഴ്ച സംഭവിക്കുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്ന വ്യക്തിക്കു മാത്രമേ വീണുപോകുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ സഹായിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഈ വ്യക്തിക്കു സംഭവിച്ച വീഴ്ച എനിക്ക് ഉണ്ടാവുകയില്ല എന്ന മനോഭാവം ഉള്ള വ്യക്തിക്ക്, വീണുപോയ സഹോദരനെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സൗമ്യതയുടെ ആത്മാവില്ലാത്ത ആ വ്യക്തിക്കു പിന്മാറിപ്പോയ വിശ്വാസികളെ യഥാസ്ഥാനപ്പെടുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല.

ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രമാണങ്ങൾ നാം പൂർത്തിയാക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, മറ്റുള്ളവരുടെ ഭാരങ്ങൾ നാം വഹിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ഇവിടെ ഒരു സന്തുലിതാവസ്ഥ നാം കാണുന്നു.

വൈബിളിലൂടെ...

നാം മറ്റുള്ളവരുടെ ഭാരങ്ങൾ വഹിക്കണം. കൂടാതെ ഓരോരുത്തൻ താന്താന്റെ ഭാരം വഹിക്കണം (6:2,5). അതുകൊണ്ട് നാം നമ്മുടെ ഭാരങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരുടെമേൽ ചുമത്താൻ പാടില്ല.

6:2ൽ ഉന്നത ഭാവമുള്ള വിശ്വാസികളെ പൗലൊസ് തർജ്ജനം ചെയ്യുന്നു. താൻ അല്പനായിരിക്കെ മഹാൻ ആകുന്നു എന്ന് ഒരുവൻ ചിന്തിച്ചാൽ, താൻ ആരുമല്ല. ദൈവത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ അപ്രകാരമുള്ളവൻ പ്രയോജനരഹിതനായിരിക്കും. ഒരു സഹോദരൻ വീഴുന്നത് നീ കാണുമ്പോൾ നീ അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നു കരുതരുത്. അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതു പോലെ തന്നെയുള്ള ജഡമാണ് നിന്റേതും. ദൈവത്തിന്റെ കൃപയും കരുണയും ആണ് നിന്നെ വീഴാതെവണ്ണം താങ്ങിയത്. നീ അതൊരിക്കലും മറക്കുവാൻ പാടില്ല.

പൗലൊസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയെ പരിശോധിക്കുകയും ദൈവം നിങ്ങളിലൂടെ അതു നിവൃത്തികരിക്കുവാൻ ശക്തനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുക. 1 കൊരി. 11:28ൽ നാം നമ്മെത്തന്നെ ശോധന കഴിക്കണം എന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതം-ഇവിടെ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ- ശോധന ചെയ്യേണം എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർ പൂർത്തീകരിച്ചതിന്റെ ഒരു ശതമാനം പോലും സ്വയം ചെയ്യാത്ത പല വിശ്വാസികളും വേല പൂർത്തീകരിച്ചവരെ വിധിക്കാറുണ്ട്. അപ്രകാരം ഉള്ള ആളുകൾ തങ്ങളുടെ വലിയ വായ് അടയ്ക്കുകയും തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളെ പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

6:7, 8: 'ഓരോരുത്തൻ വിതെക്കുന്നത തന്നെ കൊയ്യും.' എന്ന് നാം കാണുന്നു. ജഡത്തിൽ വിതെക്കുന്നവൻ ജഡത്തിൽ നിന്ന് നാശം കൊയ്യും. ആത്മാവിൽ വിതെക്കുന്നവൻ നിത്യജീവനെ കൊയ്യും.

6:14ൽ പൗലൊസ് വീണ്ടും ക്രൂശിനെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഗലാത്യലേഖനത്തിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ക്രൂശിനെക്കുറിച്ച്, പൗലൊസ് പരാമർശിക്കുന്നു. 2:20ൽ താൻ തന്നെ ക്രിസ്തുവിനോടു കൂടെ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും 5:24ൽ ക്രിസ്തുയേശുവിനുള്ളവർ ജഡത്തെ അതിന്റെ രാഗമോഹങ്ങളോടു കൂടെ ക്രൂശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും 6:14ൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശിനാൽ ലോകം എനിക്കും ഞാൻ ലോകത്തിനും ക്രൂശിക്കപ്പെടിരിക്കുന്നു എന്നും പൗലൊസ് പറയുന്നു. സ്വയം, ജഡം, ലോകം, ഇവ മൂന്നും ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പൗലൊസ് ലോകത്തിന് മരിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ, യാതൊരു ലൗകികമായ കാര്യങ്ങളിലും താത്പര്യം ഇല്ലാത്തവനായിത്തീർന്നു. അതായത് മരിച്ചുപോയ വ്യക്തിക്കു തുല്യം. ഈ ലോകത്തിന്റേതായ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും വളരെ ഉന്നതമായ ആത്മീയതലത്തിലുള്ള ജീവിതമായിരുന്നു പൗലൊസ് നയിച്ചിരുന്നത്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നടത്തിപ്പിലൂടെയും (പ്രേരണയിലൂടെയും) ക്രൂശിന്റെ മാർഗത്തിലൂടെയും സഞ്ചരിക്കുന്നതിലൂടെയാണു ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം (ഗലാത്യലേഖനത്തിലെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയം) യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുന്നത്.

(മൊഴിമാറ്റം: മേഴ്സി റജി)

അടുത്ത ലക്കം: എഫെസ്യർ

വിവാഹം, കുടുംബജീവിതം: ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ

നിങ്ങളുടെ ജീവിത പങ്കാളിയാകുവാൻ ഏറ്റവും യോജിച്ച വ്യക്തിയുടെ അടുത്തേക്കു നിങ്ങളെ നയിക്കുവാൻ ദൈവത്തിനു മാത്രമേ കഴിയൂ. നിങ്ങൾ അവിടുത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുമെങ്കിൽ അവിടുന്ന് അങ്ങനെ ചെയ്യുവാൻ വാസ്തവത്തിൽ ആകാംക്ഷയോടെ ഇരിക്കുകയാണ്. ദൈവത്തിന് തന്റെ ഓരോ മക്കളുടെയും ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പദ്ധതി ഉണ്ട് എന്നു വേദപുസ്തകം പഠിപ്പിക്കുന്നു (എഫെ. 2:10). അതു സത്യമാണെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ വിവാഹിതനാകണോ വേണ്ടയോ എന്ന കാര്യം ദൈവം മുന്നേ പദ്ധതിയിട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നു വിശ്വസിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. അവിടുന്ന് വിവാഹത്തിനു പദ്ധതിയിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ വിവാഹം ചെയ്യേണ്ട വ്യക്തി ആരാണെന്നുള്ളതും അവിടുന്ന് കരുതിയിട്ടുണ്ട് എന്നതിന് സംശയമില്ല. എന്നാൽ തന്നെ അനുസരിക്കാൻ ദൈവം ആരെയും നിർബന്ധിക്കാറില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരു വ്യക്തിക്ക് ദൈവത്തിന്റെ ആലോചന അവഗണിച്ചിട്ട് അതിനു പകരം ദൈവഹിതത്തിനു പുറത്തുള്ള ഒരു വിവാഹബന്ധ

ത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ എളുപ്പത്തിൽ സാധ്യമാണ്. നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിന്റെ രക്ഷയുടെ കാര്യം കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്തതായി ജീവിതത്തിൽ നിങ്ങൾ എടുക്കേണ്ട ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട തീരുമാനം നിങ്ങളുടെ ജീവിത പങ്കാളിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിലാണ്. ഇവിടെ ഒരബദ്ധം പറുന്നത് നിങ്ങൾക്കു താങ്ങുവാൻ കഴിയുകയില്ല - കാരണം ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കൽ എടുത്താൽ പിന്നെ ഒരിക്കലും മാറ്റാൻ പറ്റാത്ത തീരുമാനമാണിത്. നിങ്ങൾ തെറ്റായ ഒരു തൊഴിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പിന്നെയും നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ തെറ്റു തിരുത്താൻ കഴിയും; അതുപോലെ നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെടുത്തിട്ടുള്ള മറ്റ് അനേക തീരുമാനങ്ങളും നിങ്ങൾക്കു തിരുത്താൻ കഴിയും. എന്നാൽ ദൈവഹിതത്തിനു പുറത്ത് നിങ്ങൾ ഒരു വിവാഹം കഴിച്ചാൽ, നിങ്ങളുടെ തെറ്റായ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെ ഏറ്റവും മെച്ചമാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുകയല്ലാതെ, ഒരിക്കലും നിങ്ങളുടെ തെറ്റു തിരുത്തുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുകയില്ല. വിവാഹത്തിലുള്ള ദൈവഹിതം നഷ്ടപ്പെടുന്നത് ഒരു ദുരന്തമാണ്.

ദൈവത്തിന്റെ സമയത്തിനായി കാത്തിരിക്കാതെ, അല്ലെങ്കിൽ അവിടുത്തെ ഹിതം അന്വേഷിക്കാതെ ധൃതിയിൽ വിവാഹം കഴിച്ച അനേകരും ഇന്ന് ഒഴിവ് സമയങ്ങളിൽ അനുതപിക്കുകയാണ്! തീർച്ചയായും അവരുടെ ഉദാഹരണം, ഈ തലത്തിലേക്കു ചുവടു വയ്ക്കുന്നത് അതീവ ശ്രദ്ധയോടെ ആയിരിക്കണം എന്ന് യുവാക്കൾക്കുള്ള മുന്നറിയിപ്പാണ്.

ദൈവഹിതത്തിനു വെളിയിൽ വിവാഹിതനാകുന്നതിനെക്കാൾ തനിയെ ആയിരിക്കുന്നതാണ് അധികം നല്ലത്. വിവാഹത്തിൽ തന്റെ പൂർണ്ണ ഹിതം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയവർ പിന്നീട് മാനസാന്തരപ്പെടുമ്പോൾ ദൈവം തന്റെ കരുണയിൽ അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചേക്കാം. എന്നിരുന്നാലും പൂർണ്ണതയുള്ള ദൈവഹിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിലാകുന്നതിന്റെ ഫലമായി മാത്രമേ യഥാർത്ഥ സന്തോഷവും അനുഗ്രഹവും ഉണ്ടാകുകയുള്ളൂ.

ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനും നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ നന്മയ്ക്കുമായി, ദൈവം നമുക്കായി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളവ്യക്തിയെ കണ്ടെത്തുകയും നാം അവനുമായി അല്ലെങ്കിൽ അവളുമായി വിവാഹിതരാകുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ളത് വളരെ അത്യന്താപേക്ഷിതമായിട്ടുള്ള കാര്യമാണ്. ആദമിന് ഒരു ജീവിത പങ്കാളിയ നൽകുവാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ, പത്തു സ്ത്രീകളെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ട് ആദമിനോട് അതിൽ നിന്ന് അവന് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഒരാളിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയായിരുന്നില്ല അവിടുന്ന് ചെയ്തത്. ദൈവം ഒരു സ്ത്രീയെ മാത്രം സൃഷ്ടിച്ചിട്ട് അവളെ ആദമിനു കൊടുത്തു. ഈ കാര്യത്തിൽ ആദ

മിന് തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു. അതേ ദൈവം തന്നെ തന്റെ അനുസരണയുള്ള ഓരോ മക്കൾക്കും ഓരോരുത്തരെ മാത്രം ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള പരിപ്ലിക്കലുകളുടെ വിവക്ഷിതാർത്ഥങ്ങൾ എല്ലാം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഉണ്ടാകാം - മനുഷ്യന്റെ സ്വതന്ത്രശരയെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപദേശത്തോടു ചേർത്തു വെയ്ക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ പരമാധികാരത്തെ പറ്റിയുള്ള ഉപദേശം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഉള്ളതുപോലെ തന്നെ. നാം അവിടുത്തെ ആലോചനയെ സ്വീകരിക്കുമെങ്കിൽ, ദൈവം തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള ആവ്യക്തി വാസ്തവത്തിൽ ഏറ്റവും നല്ലതാണെന്ന് നാം കണ്ടെത്തും. ആദമിന് ഹവ്വ എന്നപോലെ എല്ലാ വിധത്തിലും നമ്മുടെ പങ്കാളി ആകുവാൻ തക്കവണ്ണം ദൈവത്താൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന് നാം കണ്ടെത്തും.

ഇസഹാക്കിന് വധുവിനെ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അബ്രഹാമിന്റെ ദാസൻ, ഈ കാര്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് “ദൈവമേ, ഇസഹാക്കിന് അനുയോജ്യമായ ഒരു ഭാര്യയെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതിന് എന്നെ, കുറച്ച് നല്ല പെൺകുട്ടികളുടെ അടുത്തേക്ക് നയിക്കണമേ” എന്നല്ല അവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചത്., അതിനു പകരം അയാൾ പ്രാർത്ഥിച്ചത് “കർത്താവേ, ഇസഹാക്കിന്റെ ഭാര്യയാകുവാൻ വേണ്ടി മൂന്നുമേ അവിടുന്ന് തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതും, നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ പെൺകുട്ടിയുടെ അടുത്തേക്ക് എന്നെ നയിക്കണമേ” എന്നാണ് (ഉൽപ. 24:14,44). ദൈവം അയാളുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു മറുപടി കൊടുത്തപ്പോൾ അവന് സത്യമായി

പറയാൻ കഴിഞ്ഞു. “ദൈവം എന്നെ നടത്തി” (ഉൽപ. 24:27). ഈ നാളുകളിൽ ചിലർ ഉപയോഗിക്കുന്നതുപോലെ വെറുതെ പറഞ്ഞ ഭക്തിയുടെ ഒരു പദപയോഗമായിരുന്നില്ല അത്. അതു ന്യൂനഗുണമാനവും സത്യമായിരുന്നു. എല്ലാ ക്രിസ്തീയ വിവാഹങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഇതു കർത്താവിനാൽ ഒരുമിച്ചു നയിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും കർത്താവിനാൽ മാത്രം നടത്തപ്പെട്ടതാണെന്നുമുള്ള ഈ ഉറപ്പ് ഉണ്ടാകട്ടെ.

ദൈവം നിങ്ങൾക്കായിട്ടു തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള വ്യക്തിയുടെ അടുത്തേക്ക് നിങ്ങളെ ഒന്നുകിൽ നേരിട്ട് നടത്തും. അല്ലെങ്കിൽ നേരിട്ടല്ലാതെ മാതാപിതാക്കളിലൂടെയോ, സ്നേഹിതരിലൂടെയോ നടത്തും. വേദപുസ്തകത്തിൽ വിവാഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വ്യക്തമായ ദൈവനടത്തിപ്പിന്റെ ഒരുദാഹരണം മാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളൂ - നാം ഇപ്പോൾ പരമാർശിച്ച യിസഹാക്കിന്റെയും റിബേക്കായുടെയും കാര്യം. ആ വിവാഹം കേവലം മാതാപിതാക്കളാൽ ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ട ഒന്നായിരുന്നില്ല - കാരണം അബ്രഹാം റിബേക്കയെ കണ്ടിട്ടുപോലും ഇല്ല, കൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാസനും അവളെക്കുറിച്ചൊന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ആൺകുട്ടിയും പെൺകുട്ടിയും ചേർന്ന് അവർ തന്നെ ക്രമീകരിച്ച ഒരു വിവാഹവും ആയിരുന്നില്ല - കാരണം യിസഹാക്കും റിബേക്കയും തമ്മിൽ മുമ്പൊരിക്കലും കണ്ടു മുട്ടിയിട്ടില്ല. അതു ദൈവത്താൽത്തന്നെ ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു.

ഇതു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്, ദൈവം തന്റെ മക്കളിൽ രണ്ടുപേരെ ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടു വരുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതിയല്ല പ്രധാനം എന്ന

താണ്. എന്നാൽ ദൈവമാണ് അവരെ പരസ്പരം മറ്റൊരാളുടെ അടുത്തേക്ക് നടത്തിയത് എന്നുള്ളതാണ്. നാം നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരിലൂടെയാണെങ്കിലും, നമ്മുടെ സഹ്യത്തുകളിലൂടെയാണെങ്കിലും, നമ്മളാൽ തന്നെയാണെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തിയുടെ അടുത്തേക്ക് നയിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, ആ വ്യക്തി വാസ്തവമായി നമുക്കുവേണ്ടി ദൈവത്താൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന കാര്യത്തിൽ തീർച്ച ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്നതാണ് പ്രധാനം.

“കർത്താവേ, എനിക്ക് ഏകാന്തത അനുഭവപ്പെടുന്നു. ദയ വുണ്ടായി എനിക്ക് ഒരു ഭാര്യയെ തരാൻ അവിടുത്തേക്കു കഴിയുമോ?” എന്ന് ആദം അല്ല ദൈവത്തിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു പറഞ്ഞത് (ഉൽപ്പ. 2). ദൈവം മനുഷ്യനെ നോക്കിയപ്പോൾ, “മനുഷ്യൻ ഏകനായിരിക്കുന്നതു നന്നല്ല; ഞാൻ അവനു തക്കതായ ഒരു തുണ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കും” എന്നു പറഞ്ഞതു ദൈവം തന്നെയാണ് എന്നത് താൽപര്യമുണർത്തുന്ന കാര്യമല്ലേ? (ഉൽപ. 2:8). എങ്കിൽ ദൈവം എന്തുകൊണ്ട് ആദമിനെയും ഹവ്വയെയും ഒരേ സമയത്തു സൃഷ്ടിച്ചില്ല? അവിടുത്തേക്ക് അതു വളരെ എളുപ്പത്തിൽ ചെയ്യാൻ കഴിയുമായിരുന്നല്ലോ. അവിടെ പറയുന്നത് “അവിടുന്ന് നിലത്തെ പൊടി എടുത്ത് ആദമിനെ ഉണ്ടാക്കി” എന്നാണ്. ഇതേ സമയത്തു തന്നെ ദൈവത്തിന് ഹവ്വയെയും ഉണ്ടാക്കുകയും ഇരുവരിലേക്കും ജീവശ്വാസം ഊതുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു. അങ്ങനെയായിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ കണ്ണുകൾ തുറന്ന ഉടനെ അവർക്കു പരസ്പരം കാണാമായിരുന്നു! എന്തുകൊണ്ടാണ് അവിടുന്ന് ആദമിനെ തനിച്ച് ആദ്യം ഉണ്ടാക്കുകയും കുറ

നിങ്ങൾ ഒരു ദത്താത്മാക്കിടയിൽ നിങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യം സന്ദർശിച്ച് അതിൽ നിങ്ങൾ ഒന്നാമതായിരിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കരുത്. അവരുടെ സന്ദർശനത്തിൽ കർത്താവിനെ അറിയാൻ നിങ്ങൾ ഒരു ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ദത്താത്മാവിന്റെ സന്ദർശനത്തിൽ ഒന്നാമതായി കർത്താവിനെ അറിയാൻ, നിങ്ങൾ ഒന്നാമതായിരിക്കണം.

കർത്താവിനെ ഒന്നാമതായി വെളിപ്പെടുത്താൻ വെളിച്ചത്തിൽ നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെപ്പറ്റി, വേദപുസ്തകം പറയുന്നു "ദൈവം വെളിച്ചത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു പോലെ നാം വെളിച്ചത്തിൽ നടക്കുന്നു എങ്കിൽ, നമുക്കു തമ്മിൽ കൂട്ടായ്മ ഉണ്ട്..."

ഈ സമയത്തിനുശേഷം അവനെ ഒരു ഗാഢനിദ്രയിലാക്കി അവന്റെ വാതിലടച്ചു വെളിച്ചം ഒരു സ്ത്രീയെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തത്? അതിനൊരു കാരണമുണ്ട്, അവിടെ ദൈവം ആദാമിനോടും ഹവ്വയോടും ആത്മീയമായ ചില കാര്യങ്ങൾ പറയാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. രണ്ടുപേർക്ക് ഒന്നാകാൻ കഴിയുന്നതിന്റെ ഒരു രഹസ്യം. അതെന്തായിരുന്നു? ദൈവം ആദാമിനെ ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ അവൻ പെട്ടെന്ന് ജീവൻ ലഭിച്ചു.

ഈ അവന്റെ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. അപ്പോൾ അവൻ ആദ്യം കണ്ട വ്യക്തി ആരായിരുന്നു? ഉത്തരം നിങ്ങൾക്കറിയാം- ദൈവത്തെ.

അവൻ ദൈവത്തെ കണ്ടുമുട്ടി. അവൻ ദൈവത്തോടു സംസാരിച്ചു. അവനു ഭാര്യ ഇല്ലായിരുന്നു. ദൈവവും അവനും മാത്രമായിരുന്നു. വളരെ കഴിഞ്ഞ് അവൻ ഒരു ഭാര്യയെ ലഭിച്ചു. ആകയാൽ ദൈവം എന്താണ് അതിലൂടെ ആദാമിനെ പഠിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്? ദൈവം ആദാമിനെ ലളിതമായ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. "നിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ സമയത്തും ഞാനായിരിക്കണം ഒന്നാമത്. നീ നിന്റെ ഭാര്യയെ കാണുന്നതിനു മുമ്പ് നീ എന്നെ കാണണം. നീ നിന്റെ ഭാര്യയെ വിലമതിക്കുന്നതിനെക്കാൾ അധികം നീ എന്നെ വിലമതിക്കണം." അതുകൊണ്ടാണ് ദൈവം ആദാമിനെ തനിച്ച് ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയിട്ട്, ഒരു ഭാര്യ ജനിക്കുന്നതിനു മുമ്പെ പോലും അവനുമായി കൂട്ടായ്മ ഉണ്ടാക്കിയത്. ഇതിൽനിന്ന് നാം എന്താണു പഠിക്കേണ്ടത്? നിങ്ങൾ വിവാഹിതരായിട്ട് 50 വർഷമോ 95 വർഷമോ ആയാലും നിങ്ങളുടെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും എല്ലാ ദിവസവും ദൈവമായിരിക്കണം എല്ലായ്പ്പോഴും ഒന്നാമത്. പരസ്പരം പ്രണയത്തിലായാൽ അധികം പേരും തുടങ്ങുന്നത് അവരുടെ ഭാര്യമാരെ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തു വെച്ചുകൊണ്ടാണ്. ചിലരുടെ കാര്യത്തിൽ മാതാപിതാക്കളാണ് ഒന്നാമത്.

നമുക്കു ഹവ്വയുടെ സൃഷ്ടിപ്പിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. അവിടെ പറയുന്നത് ദൈവം ആദാമിനെ നിദ്രയിലാക്കി എന്നാണ്. അവൻ ഉണരാൻ കഴിയാത്തത്ര ഒരു ഗാഢനിദ്ര! എന്നിട്ട്

ദൈവം അവന്റെ വാരിയെല്ലിൽ നിന്ന് ഒന്ന് എടുത്തു (ഉൽപ. 2:21) അതിനു പകരം മാംസം പിടിപ്പിക്കുകയും ആ വാരിയെല്ലിൽനിന്ന് ഒരു സ്ത്രീയെ ഉണ്ടാക്കിയ ഉടനെ, ദൈവം അവളുടെ മുകളിൽ ഊതിയപ്പോൾ, അവൾക്കു ജീവൻ ലഭിക്കുകയും അവളുടെ കണ്ണുകൾ തുറക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവൾ ആരെയാണ് ആദ്യം കണ്ടത്? ആദ്യമിനെ അല്ല. ആദ്യമിന്റെ അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ച് അവൾക്ക് അറിയുക പോലുമില്ലായിരുന്നു. സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഏക മനുഷ്യജീവി അവൾ മാത്രമാണെന്ന് അവൾ ചിന്തിച്ചു. ആദ്യത്തെക്കുറിച്ച് അവൾ ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ല. ആദ്യം ആ തോട്ടത്തിന്റെ മറ്റേതോ ഭാഗത്തു നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്നു. അവൻ അവളുടെ അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചറിഞ്ഞില്ല. അതു പോലെ അവളും. അവൾ ദൈവത്തെ കണ്ടുമുട്ടി. അവളോടു സംസാരിച്ച ആദ്യ വ്യക്തി ദൈവമായിരുന്നു. കൂടാതെ വളരെ കഴിഞ്ഞാണ് ദൈവം അവളെ ആദ്യമിന്റെ അടുത്തുകൊണ്ടുവന്നത്. അതുകൊണ്ട് ദൈവം എന്താണു ഹൃദയെ പഠിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്? ആദ്യമിനെ പഠിപ്പിക്കാൻ അവിടുന്ന് ശ്രമിച്ച അതേ പാഠം തന്നെ - “ഞാനായിരിക്കണം നിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒന്നാമത്. നിന്റെ ഭാർത്താവുമായി കൂട്ടായ്മ ഉണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പ് നിനക്ക് എന്റെ കൂടെ കൂട്ടായ്മ ഉണ്ടാകണം.” ഉൽകൃഷ്ടമായ വിവാഹത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്താണെന്ന് ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായോ? ഹൃദയമായി കൂട്ടായ്മ നടത്തുന്നതിന് മുമ്പ് ആദ്യം ദൈവവുമായി കൂട്ടായ്മ നടത്തേണ്ടി വന്നു. ഹൃദയ്ക്ക് ആദ്യവുമായുള്ള കൂട്ടായ്മയ്ക്കു മുമ്പ് ദൈവവുമായി കൂട്ടായ്മ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു.

ഇതെല്ലാം അവിടെ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആരും മുതൽ ഇങ്ങനെയാണു ദൈവം ഉദ്ദേശിച്ചത്.

വിവാഹപങ്കാളികളായ ഓരോ വ്യക്തിയും അവരുടെ വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ കർത്താവിനെ ഒന്നാമതായി വയ്ക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നിടത്ത്, ദൈവം തന്നെ ഭർത്താവിനും ഭാര്യയ്ക്കും ഇടയിലായിരിക്കുമ്പോൾ, എന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? അവരെ ഒരു മിച്ച് ഒട്ടിച്ചു ചേർത്തു പിടിക്കുന്നതു ദൈവം തന്നെയായിരിക്കും. ആർക്കും അവരെ വേർപിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. പിശാചിനോ, ഭൂതങ്ങൾക്കോ, ലോകത്തിനു മുഴുവനുമോ, ചുറ്റുപാടുകൾക്കോ, ദാരിദ്ര്യത്തിനോ, മരണത്തിനുപോലുമോ അതിനു കഴിയുകയില്ല. ആളുകളെ ഒന്നിച്ചു പിടിച്ചു നിർത്താൻ ദൈവമില്ലെങ്കിൽ, മറ്റേതെങ്കിലും ബലത്താലായിരിക്കും അവർ ഒരുമിച്ചു നിർത്തപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ മറ്റു ബലങ്ങളൊന്നും ഇത്ര മാത്രം ശക്തമല്ല. ഫെവികോൾ എന്ന പശയുടെ പരസ്യം നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നെനിക്കറിയില്ല. ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള പരസ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന്, അവർ വിലക്കുന്ന ഫെവികോളിന്റെ കുപ്പികളിൽ ഇങ്ങനെ വരച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നിച്ചു ഒട്ടിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്ന രണ്ടു സാധനങ്ങളുടെ ഇരുവശത്തുനിന്നും ആനകൾ അതിനെ വലിച്ചു വേർതിരിക്കാനായി ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിനെ വേർപിരിക്കാൻ അവയ്ക്കു കഴിയുന്നില്ല.

ഒരു ഭർത്താവും ഭാര്യയും ദൈവത്താൽ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടുമ്പോൾ, അത് മുമ്പേ പറഞ്ഞതിനേക്കാൾ ദൃഢമാണ്. ഒരാനയ്ക്കും അവരെ വേർപിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. ഒരു ഭൂതത്തിനും, ഒരു മനുഷ്യനും

അവരെ വേർപിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. എന്നാൽ ദൈവം അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഫെവി കോളിനെക്കൊളും സുപ്പർസ്റ്റാവിനെക്കൊളും അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നിനെക്കൊളും, വലിയ ഒട്ടിച്ചേർപ്പുകാരനാണ് ദൈവം. ഭർത്താവിനും ഭാര്യക്കും ഇടയിലുള്ള ദൈവം, ഒരു കാര്യത്തിനും വേർപിരിക്കാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ, അവരെ ഒന്നിച്ചു ചേർക്കും. അതുകൊണ്ട്, ഭർത്താവും ഭാര്യയും എന്ന നിലയിൽ അവരുടെ ഇടയിൽ ദൈവമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കടന്നുവരാതിരിക്കാൻ അവർ വളരെ ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിരിക്കണം.

മിക്ക വിവാഹങ്ങളിലും യുവാക്കളെ ഒന്നിച്ചു ചേർക്കുന്ന ശക്തി എന്താണ്? മിക്കപ്പോഴും അതു സൗന്ദര്യമാണ്. ഒരു ആൺകുട്ടി ഒരു പെൺകുട്ടിയെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് അവൾക്കു സൗന്ദര്യമുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. ഒരു വിവാഹത്തെ 50 വർഷത്തേക്ക് നിലനിർത്താൻ സൗന്ദര്യം മതിയായതല്ല. സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പേരിൽ ചിലരെ വിവാഹം ചെയ്തവരുടെ വിവാഹജീവിതത്തെ നോക്കിയാൽ, മൂന്നുമാസത്തിനുശേഷം അവർ തമ്മിൽ പോരാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കാണാം. അത് നിലനിൽക്കുന്നില്ല. നാം ഇപ്പോൾ സൗന്ദര്യത്തിനെതിരല്ല. എല്ലാവിധത്തിലും കാണാൻ ഭംഗിയുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കല്യാണം കഴിക്കുക. എന്നാൽ അതല്ല പ്രധാനഘടകം. അത് ഒരിക്കലും ഒരു വിവാഹ ബന്ധത്തെ ഒരു മിച്ചു ചേർത്തു നിർത്തുകയില്ല.

അധികം പെൺകുട്ടികളും ഒരു ആൺകുട്ടിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് എന്തിന്റെ പേരിലാണ്? നല്ല ജോലി, നല്ല കുടുംബം, ധാരാളം പണം,

ഇതെല്ലാമാണ് ഒരു വിവാഹ ബന്ധത്തെ പിടിച്ചു നിർത്താൻ പോകുന്നത് എന്നാണോ നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നത്? ഒരിക്കലുമല്ല! ചില ആൺകുട്ടികൾ പെൺകുട്ടികളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നത് അവർക്ക് ഒരു വലിയ സ്ത്രീധനം കിട്ടുമെന്നതുകൊണ്ടാണ്. അത് ഒരിക്കലും ഒരു വിവാഹത്തെ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തു നിർത്തുകയില്ല. അത് അസാധ്യമാണ്. ഒരു വിവാഹ ബന്ധത്തെ ഒന്നിച്ചു ചേർത്തു പിടിച്ചുനിർത്തുന്ന മാർഗ്ഗം, ദൈവം ആരംഭം മുതൽ ചെയ്ത അതേ മാർഗ്ഗമാണ്, അതിൽ ഓരോ വ്യക്തിക്കും പരസ്പരമുള്ള ബന്ധത്തെക്കാൾ വലുതായ ഒരു ബന്ധമാണ് ദൈവത്തോടുള്ളത്. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, നിങ്ങൾ ഒരു ഭത്താവാനെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടെ സ്നേഹത്തിൽ നിങ്ങൾ ഒന്നാമതായിരിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കരുത്. അവളുടെ സ്നേഹത്തിൽ കർത്താവായിരിക്കണം ഒന്നാമത്. അതുപോലെ നിങ്ങൾ ഒരു ഭാര്യയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ ഒന്നാമതായി കർത്താവായിരിക്കണം, നിങ്ങൾ രണ്ടാമതായിരിക്കണം. കർത്താവിനെ ഒന്നാമതായി വയ്ക്കുകയും വെളിച്ചത്തിൽ നടക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വരെപ്പറ്റി, വേദപുസ്തകം 1 യോഹ 1:7ൽ പറയുന്നു “ദൈവം വെളിച്ചത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതുപോലെ നാം വെളിച്ചത്തിൽ നടക്കുന്നു എങ്കിൽ, നമുക്കു തമ്മിൽ കൂട്ടായ്മ ഉണ്ട്...” ആ രണ്ടുപേരും ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു നിലകൊള്ളും.

ഇപ്പോൾ ഒരു ഭർത്താവിനും ഭാര്യക്കും ഇടയിൽ വരുന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്? അത് മാതാപിതാക്കളാകാം. ഉൽപത്തി

2:24ൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “ഒരു പുരുഷൻ തന്റെ അപ്പനെയും അമ്മയെയും വിട്ടു ഭാര്യയോടു പറ്റിച്ചേരും. അവർ ഇരുവരും ഏകദേഹമായിത്തീരും.” ആ വാക്യത്തിൽ എന്താണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുക, ഒന്നിനോട് പറ്റിച്ചേരാൻ കഴിയേണ്ടതിന് നിങ്ങൾ മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾ വിട്ടുപിരിയേണ്ടതുണ്ട്. വിട്ടുപിരിയാതെ പറ്റിച്ചേരാൻ നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കലും ഒന്നാകാൻ കഴിയുകയില്ല. അത് ആശ്ചര്യകരമല്ലേ? പാപം ലോകത്തിലേക്കു കടക്കുന്നതിനു മുമ്പു തിരുവചനത്തിൽ നമുക്കുവേണ്ടി നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരേ ഒരു കല്പനയാണ് - അപ്പനെയും അമ്മയെയും വിട്ടുപിരിയുക. വിവാഹിതരായ നിങ്ങളോടു ഞാൻ ചോദിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ അപ്പനെയും അമ്മയെയും വിട്ടുപിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ഞാൻ അർത്ഥമാക്കുന്നത് ഭൗതികമായല്ല, എല്ലാവിധത്തിലും അവരെ സംരക്ഷിക്കുകയും അവരുടെ മരണദിനംവരെ പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുക. അത് നാം ചെയ്യണം. നാം നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കളെ മാനിക്കണം. പക്ഷേ നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ ജീവിതപങ്കാളിക്കും ഇടയിൽ വരുവാൻ അവരെ അനുവദിക്കരുത്. വൈകാരികമായി നിങ്ങൾ അവരെ വിട്ടുപിരിയണം. അവർ നിങ്ങളെ ഇത്രയും വർഷങ്ങളായി വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു, അത് നല്ലത്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ വിവാഹിതരാണ്. നീ അവരെ വിട്ടുപിരിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അനേകം ഭർത്താക്കന്മാർക്കും തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളോടുള്ള വൈകാരിക അടുപ്പം വിട്ടുകൊടുക്കാൻ പറ്റാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവരുടെ വിവാഹ ജീവിതത്തിൽ കഴുപ്പിലുക

ളുള്ളത്. അനേകം ഭാര്യമാർ തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളോടുള്ള വൈകാരികബന്ധങ്ങൾ വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടില്ല; അവർ തങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരോട് ഒന്നിച്ചു ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

ഇതാണ് ദുഃഖകരമായ കാര്യം - കർത്താവ് ഒന്നാമതല്ല; അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇടപെട്ടുകൊണ്ട് അവരുടെ മാതാപിതാക്കൾ അവർക്കിടയിലുണ്ട്. മറ്റു ചിലപ്പോൾ ഒരു ജോലി. നിങ്ങളുടെ ജോലിയാകാം നിങ്ങൾക്കു വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ ദൈവമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും- അത് പണമാകാം, മറ്റനേകം കാര്യങ്ങളിൽ നിങ്ങൾ വ്യാപൃതനായിരിക്കുന്നതായിരിക്കാം, ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളാകാം- ഭർത്താവും ഭാര്യയും എന്ന നിലയിൽ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വരരുത്.

ഒരു സന്തുഷ്ടമായ വിവാഹജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യമെന്താണ്? എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളിലും കർത്താവിനെ ഒന്നാമതു വയ്ക്കുക, വെളിച്ചത്തിൽ നടക്കുക, നിങ്ങളെ തന്നെ വിധിക്കുക. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ വിവാഹപങ്കാളിക്കും ഇടയിൽ ഒരു ശക്തിയും നശിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ബന്ധം നിങ്ങൾ കണ്ടെത്തും.

ദൈവം ഹൃദയെ സൃഷ്ടിച്ചത് അവൾ പുരുഷന് തക്ക തുണയായിരിക്കേണ്ടതിനാണ് (ഉൽപ. 2:18). അവളുടെ ഈ ശുശ്രൂഷയുടെ മഹത്വം നമുക്ക് ബോദ്ധ്യമാകുന്നത് യേശു പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ ‘സഹായകൻ’ എന്ന പേര് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുമ്പോഴാണ് (യോഹ. 14:16). പരിശുദ്ധാത്മാവ് അദൃശ്യനായി, നിശ്ശബ്ദനായി, എന്നാൽ ശക്തി നിറഞ്ഞവനായി ഒരു വിശ്വാസിയെ സഹായിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണോ അതു

പോലെ തന്നെ പുരുഷനെ സഹായിക്കുന്നതിനാണ് സ്ത്രീ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. 'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശുശ്രൂഷ, അണിയാനിലാണ്.' ഇങ്ങനെ തന്നെയായിരിക്കണം ഒരു സ്ത്രീയുടെ ശുശ്രൂഷയും.

യേശുവിന്റെ ജീവിതവും സ്ത്രീക്ക് ഒരു മാതൃകയാണ്. കാരണം ദൈവം (പിതാവ്), ക്രിസ്തുവിന്റെ തലയാകുന്നതുപോലെ തന്നെ പുരുഷൻ സ്ത്രീയുടെ തലയാകുന്നു എന്ന് ദൈവവചനം പറയുന്നു (1കൊരി. 11:3). യേശു എല്ലായ്പ്പോഴും തന്റെ പിതാവിനു വിധേയപ്പെട്ടാണ് പ്രവർത്തിച്ചത്. ദൈവഭയമുള്ള ഒരു സഹോദരിയും തന്റെ ഭർത്താവിനോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ അങ്ങനെ തന്നെ ആയിരിക്കും. ഒരു തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിന് മുമ്പ് തന്റെ ഭർത്താവിനോട് ആലോചിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടു എന്നതാണ് ഏദൻ തോട്ടത്തിൽ ഹവ്വയ്ക്ക് പറ്റിയ തെറ്റ്. അങ്ങനെ സാത്തൻ അവളെ വഞ്ചിച്ചു (1 തിമൊ. 2:14). ഹവ്വ പരാജയപ്പെട്ട സ്ഥാനത്ത്, യേശു തന്റെ പിതാവിനും സഭ ക്രിസ്തുവിനും എന്ന പോലെ തങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാർക്കു വിധേയപ്പെടുന്നതിലുള്ള തേജസ് വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ദൈവം ഇന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികളായ ഭാര്യമാരെ വിളിക്കുന്നു (എഫെ. 5:24).

പാപം ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ പ്രവേശിച്ചത് ലൂസിഫറിന്റെ മത്സരത്തിലൂടെയാണ്. രക്ഷ വന്നത് ക്രിസ്തുവിന്റെ കീഴടങ്ങലിലൂടെയും. ദൈവത്തിന്റെ അധികാരത്തിന് താഴ്മയോടെ കീഴടങ്ങുന്ന ആത്മാവാണ് ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ശക്തി- കാരണം ഇതു ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവാണ്. ആ ആത്മാവ് എല്ലാ മത്സരത്തിന്റെ ആത്മാക്കളെ

യും ക്രൂശിൽ പിടിച്ചടക്കി. ഒരു ഭാര്യ അവളുടെ ഭർത്താവിനു കീഴടങ്ങുമ്പോൾ, വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ അവളോട് കല്പിക്കുന്ന ദൈവവചനത്തിന്റെ അധികാരത്തിനു കീഴ്പ്പെടുകയാണ്. അപ്പോൾ അവൾ പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ശക്തിയാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുകയാണ്. അവിശ്വാസിയായ ഭർത്താവിനെപ്പോലും നേടുവാൻ ആ വലിയ ശക്തിയാൽ അവൾക്കു സാധ്യമാകുന്നു (1 പത്രോ. 3:1,2). ഭൗമിക ജീവിതത്തിൽ ഇങ്ങനെ വിധേയത്വമുള്ള ഒരാളാകാൻ ജീവിച്ചാൽ അവൾ ഒരു ജയാളിയായിത്തീരുകയും യേശുവിനോടുകൂടെ നിത്യയുഗം വാഴുവാനുള്ള യോഗ്യത നേടുകയും ചെയ്യും (വെളി. 3:21).

ഇവിടെയാണ് സാത്താൻ വീണ്ടും സ്ത്രീയെ വഞ്ചിക്കുന്നത്. മത്സരത്തിന്റെ ആത്മാവിലൂടെ ദുരന്തമാരെ വഴി തെറ്റിച്ചതുപോലെ അവൻ സ്ത്രീയെയും വഴി തെറ്റിക്കുന്നു. മത്സരക്കാരിയായ ഒരു ഭാര്യ അവളുടെ ഭവനത്തെ, ഏതു മരുഭൂമിയെക്കാളും വഷളായ ശൂന്യവും പാഴുമായ തരിശു ഭൂമിയാക്കി മാറ്റുന്നു (സഭ്യ.21:19). മറിച്ച് സർഗ്ഗണമുള്ള, വിധേയത്വമുള്ള ഭാര്യ അവളുടെ ഭർത്താവിനെ രാജാവായി കിരീടം ധരിപ്പിക്കുകയും അങ്ങനെ അവളുടെ ഭവനത്തെ ഒരു കൊട്ടാരമാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു (സഭ്യ. 12:14). ആത്മീയമായി പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങളുടെ ഭവനം ഒന്നുകിൽ ഒരു കൊട്ടാരമായിത്തീരാം അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മരുഭൂമിയായിത്തീരാം. നിങ്ങൾ ഏതു തരത്തിലുള്ള ഭാര്യയാണ് എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് അതിരിക്കുന്നത്. ദൈവം ഏറ്റവും ഉന്നതമായി വിലമതിക്കുന്നത് സൗമ്യതയും സാവധാ

നതയുമുള്ള ആത്മാവിനെയാണ് എന്നതിൽ ഒട്ടും ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല (1 പത്രോ. 3:4).

സദൃ. 31:10-31 വരെയുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ ഈ സർഗ്ഗണമുള്ള ഭാര്യയുടെ സ്വഭാവ വിശേഷങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നു. അവളുടെ ഹൃദയം, കൈകൾ, നാവ് ഇവ വളരെ മഹത്തരമാണെന്ന് വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവളുടെ ശരീര സൗന്ദര്യം സ്ത്രീകൾക്ക് ലഭ്യമാണെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടില്ല. കാരണം ഇവയെല്ലാം വിലയില്ലാത്തതും വഞ്ചനാത്മകവുമാണെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു (വാ. 30). എല്ലാ സ്ത്രീകളും, യുവതികളായ പെൺകുട്ടികളും പ്രത്യേകിച്ചു വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്ന യുവാക്കന്മാരും ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ അതുവളരെ ശ്രേഷ്ഠകരമായിരുന്നു.

ഇവിടെ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സർഗ്ഗണമുള്ള സ്ത്രീക്ക് ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്ന ഒരു ഹൃദയമുണ്ട് (വാക്യം 30). അതാണ് അവളുടെ മുഴുജീവിതത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം. അവൾ വേല ചെയ്യുന്നു, വസ്ത്രങ്ങൾ തുന്നുകയും ആഹാരം പാകം ചെയ്യുകയും ദരിദ്രരെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (വാ. 13-22). അവൾ തന്റെ നാവിനെ എല്ലാ സമയത്തും ദയയോടും ജ്ഞാനത്തോടും കൂടെ ഉപയോഗിക്കുന്നു (വാ.26). സൗന്ദര്യമുള്ള വൾ അല്ലെങ്കിലും അവൾ ദൈവഭയമുള്ള നിർമ്മല ഹൃദയത്തിലൂടെയും പരുപരുത്ത കൈകളിലൂടെയും മൃദുവായ നാവിലൂടെയും ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു (ലോകസ്ത്രീകൾക്ക്

ഇതിനു വിരുദ്ധമായി ഒരു അശുഭ ഹൃദയവും മൃദുവായ കൈകളും പരക്കൻ നാവുമാണുള്ളത്). ഈ മേഖലകളിൽ തന്റെ മഹത്വം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനാണു ദൈവം സ്ത്രീകളെ അന്വേഷിക്കുന്നത്.

ഒരു ഭാര്യ എന്ന നിലയിൽ, ഈ സർഗ്ഗണപൂർണ്ണമായ സ്ത്രീ അവളുടെ ഭർത്താവിന് ഒരു യഥാർത്ഥ സഹായി ആണ്. അവൾ തന്റെ ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും അവർ തിന്മയല്ല നന്മ തന്നെ ചെയ്യുന്നു (വാക്യം 12). മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അവൾക്ക് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ആദ്യസ്നേഹം ഒരിക്കലും നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ തൊഴിൽ, ജീവിതത്തിൽ അയാൾക്കുള്ള ദൈവവിളി എന്നിവയുമായി അവൾ തന്നെത്തന്നെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. പണം ഒട്ടും പാഴായി പോകാതിരിക്കുന്നതിനായി മിതവ്യയം ചെയ്യുകയും സൂക്ഷ്മതയോടെ ചെലവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ ദേശത്തു കർത്താവിനുവേണ്ടി ഒരു ശുശ്രൂഷ ഉണ്ടാകേണ്ടതിന് ഭവനത്തിലെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളിൽ നിന്ന് അവൾ അയാളെ ഒഴിവാക്കുന്നു (വാ. 23-27). ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ സ്ത്രീകളെക്കാളും (വനിതാ പ്രധാന മന്ത്രിമാരും വനിതാ മതപ്രഭാഷകരും ഉൾപ്പെടെ) ശ്രേഷ്ഠയായിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ് ഭർത്താവ് അവളെ പ്രശംസിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാണെന്നുമില്ല (വാ.29). ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്ത്രീ പരസ്യമായും പ്രശംസിക്കപ്പെടാൻ അർഹതയുള്ളവളാണ്. കാരണം ഒരു സ്ത്രീ എന്ന നിലയിൽ തന്റെ വിളിയുടെ മഹത്വം അവൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ■

21-ാം പേജിൽ നിന്ന് തുടർച്ച

മുള്ളു നിറഞ്ഞ പാതയിലൂടെ...

വെസ്ലി അപ്പോഴും സുവിശേഷ പ്രഘോഷണത്തിലെ തന്റെ ഭഗീരഥ പ്രയത്നങ്ങളുമായി ഐറിഷ് കടൽ നാൽപ്പത്തി രണ്ടു പ്രാവശ്യമാണ് കടന്നത്. എൺപതാമത്തെ വയസ്സിൽ പ്രസംഗ പരിപാടികളുമായി ഹോളണ്ടിലേക്ക് പോയി. മോളിയോടുള്ള നിരസം ക്രമേണ കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുന്നതായാണ് പിന്നീട് നാം കാണുന്നത്. പൂമുഖ വാതിലിൽ സ്നേഹവുമായി കാത്തു നില്ക്കുമായിരുന്ന ഭാര്യയായിരുന്നു മോളിയെങ്കിൽ, ദൈവം പ്രത്യേകമായി വിളിച്ചു തന്നെ ഏല്പിച്ച ദൗത്യത്തിൽ ഒരു പക്ഷേ താൻ അവിശ്വസ്യൻ ആയിപ്പോയെന്നു എന്ന രീതിയിൽ പണ്ടത്തെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ കാണാനാണ് അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടത്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ, ജോൺ വെസ്ലി വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്നത് സുവിശേഷ പ്രവർത്തനത്തെ ആയിരുന്നു. ആ 'ദിവ്യദാവതു'ത്തിൽ പോരായ്മകൾ ഉണ്ടാകരുതെന്നു അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചുള്ളൂ. വേറെയൊന്നും കണക്കിൽപ്പെടുത്തിയില്ല. സ്വന്തം സുഖം പോലും. ആ നിലയിൽ നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ദാവതു' നൂറു ശതമാനവും വിജയമാണ്. 1789ൽ തങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തിയിരുന്ന, ചക്രവർത്തിയും പുരോഹിതന്മാരും ജന്മിമാരും പിന്നെ അവരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളും അടങ്ങിയ എല്ലാ ദുഷ്ടശക്തികളുടേയും ആയിരക്കണക്കിനു കഴുത്തുകൾ ഗില്ലറിൻ ചെയ്ത വിപ്ലവം ഫ്രാൻസിൽ അരങ്ങേറിയപ്പോൾ, അത്തരമൊരു ജനരോഷം വെറും മുപ്പത്തി മൂന്ന് കിലോമീറ്റർ അകലത്തുള്ള ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സംഭവിക്കാതിരുന്നത് അവിടത്തെ ഭരണാധികാരികൾ ഫ്രാൻസിലേതിനെക്കാൾ നന്മയുള്ളവരായതുകൊണ്ടല്ല, മറിച്ച് ജോൺ വെസ്ലിയെന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യന്റെ അക്ഷീണ പ്രവർത്തനഫലമായി.

ലമായി ബ്രിട്ടീഷ് ജനതയ്ക്കുണ്ടായ രൂപാന്തരം കാരണമായിരുന്നു. ആ രാജവാഴ്ച പ്രതീകമായെങ്കിലും ഇപ്പോഴും അവിടെ നിലനിൽക്കുന്നുവല്ലോ. ഏകാധിപത്യത്തിനും ജന്മിത്വത്തിനും അനുകൂലമായിരുന്നു വെസ്ലി എന്ന് അർത്ഥമാക്കരുതെന്നു പേക്ഷ. രാഷ്ട്രവ്യവഹാരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇടപെട്ടിരുന്നില്ല. 'എന്റെ രാജ്യം ഐഹികമല്ല' എന്നു പറഞ്ഞ ഗുരുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ശിഷ്യനായിരുന്നു വെസ്ലി. തന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഉപോൽപ്പന്നമായി ഒരു രക്തച്ചൊരിച്ചിൽ ഒഴിവാക്കി എന്നു മാത്രം.

ഏതെങ്കിലും ക്രിസ്തീയ ചരിത്രകാരന്റെ സങ്കുചിതമായ വിലയിരുത്തലല്ല ഇത് എന്നോർക്കണം. മതേതര ചരിത്രകാരന്മാർ പോലും വെസ്ലിയുടെ മഹത്വം, ഈ രീതിയിൽ - ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ ജനങ്ങളെ പരിവർത്തിപ്പിച്ച മനുഷ്യസ്നേഹിയായി - കാണാൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി എന്നതാണ് യഥാർത്ഥ്യം.

ആത്മാവിന്റെ അഭിഷേകത്താലുള്ള ഉണർവ് തന്റെ തലമുറയിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായി എത്തിച്ചുകൊടുക്കാൻ ദൈവം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയ ജോൺ വെസ്ലിയെന്ന ഉപകരണത്തിന്റെ കുടുംബ ജീവിതം ഇങ്ങനെ ആയത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും? ഉത്തരങ്ങൾ പലത് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടാം. അതിൽ ശരിയേത്?

അനുബന്ധം

ജോൺ വെസ്ലിയും അനുജൻ ചാൾസും ഓക്സ്ഫോർഡിൽ വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്നപ്പോൾ മറ്റു ചില സഹപാഠികളുമായിച്ചേർന്ന് ഒരു 'വിശുദ്ധ സംഘം' (Holy Club) രൂപീകരിക്കുകയുണ്ടായി. പേർ ധനപ്പിക്കുന്നതുപോലെ വിശുദ്ധജീവിതം നയിക്കുന്നതിൽ അതീവ ശുഷ്കാന്തിയുള്ളവർക്കു മാത്രമായിരുന്നു ക്ലബ്ബിൽ

അംഗത്വം ലഭിക്കുക. അതിന്റെ നില വാരം ഉയർന്നതും പ്രവേശനം കഠിനവുമായിരുന്നു. അംഗങ്ങളാകാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായവർ പ്രാർത്ഥന സമയത്തു തങ്ങളോടു തന്നെ ചോദിച്ചു മാറ്റുരച്ചു നോക്കിയിരുന്ന 22 ജീവിത മേഖലകൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു. വിശുദ്ധ ജീവിതത്തിന് എന്തു മാത്രം പ്രാധാന്യം അദ്ദേഹം നൽകിയിരുന്നു എന്നതിന്റെ ഏകദേശ ധാരണ ഇതിൽ നിന്നും നമുക്കു ലഭിക്കും. രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ഇന്നും പുതുമ മാറാതെ നിൽക്കുന്ന ഈ ഉരകല്ലിൽ വെച്ചു നമ്മെത്തന്നെ വിധിക്കാം. മാറ്റുരയ്ക്കാം.

1. വാസ്തവത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഉയർന്നതാണ് എന്റെ നിലയെന്ന് ബോധപൂർവ്വമോ അബോധപൂർവ്വമോ മറ്റുള്ളവർക്ക് ഞാൻ ഒരു ധാരണ നൽകുന്നുണ്ടോ? അഥവാ ഞാൻ ഒരു കപടനാട്യക്കാരനാണോ?
2. വാക്കുകളിലും പ്രവൃത്തികളിലും ഞാൻ സത്യസന്ധനാണോ. അതോ ഞാൻ എല്ലാം പെരുപ്പിച്ചു കാട്ടുന്നവനാണോ?
3. എന്നോട് ഒരാൾ സ്വകാര്യമായി പറഞ്ഞ കാര്യം ഞാൻ മറ്റൊരാളോട് പറയാറുണ്ടോ?
4. എന്നെ വിശ്വസിക്കാൻ കൊള്ളാമോ?
5. വസ്ത്രം, സ്നേഹിതർ, ജോലി, ശീലങ്ങൾ എന്നിവയുടെ അടിമയാണോ ഞാൻ?
6. സ്വയന്ത്യാധീകരണം, സ്വയസഹതാപം, സ്വയബോധം (self-conscious) എന്നിവ എന്നിലുണ്ടോ?
7. ബൈബിൾ ഇന്ന് എന്നിൽ ജീവിക്കുന്നുവോ?
8. ബൈബിൾ എന്നോടു ദിനം തോറും സംസാരിക്കാൻ ഞാൻ അവസരം കൊടുക്കാറുണ്ടോ?
9. പ്രാർത്ഥന ഞാൻ ആസ്വദിക്കുന്നുണ്ടോ?

10. വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് ആരോടെങ്കിലും ഞാൻ അവസാനമായി പറഞ്ഞതെന്താണ്?
11. ഞാൻ ചെലവഴിക്കുന്ന പണത്തെക്കുറിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ടോ?
12. ഞാൻ യഥാസമയം ഉറങ്ങുകയും ഉണരുകയും ചെയ്യാറുണ്ടോ?
13. ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ ഞാൻ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടോ?
14. മനഃസാക്ഷി അസ്വസ്ഥമായിട്ടും ഞാൻ ചെയ്യുമെന്നു നിർബന്ധം പിടിക്കുന്ന വല്ല കാര്യങ്ങളുമുണ്ടോ?
15. ജീവിതത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും വശത്തു ഞാൻ പരാജയപ്പെട്ടവനായി ഇരിക്കുന്നുവോ?
16. അസൂയ, മലിനത, വിമർശനം, ഈർഷ്യ, എളുപ്പം മുറിപ്പെടുന്ന മനോഭാവം, അവിശ്വസതത എന്നിവ എന്നിലുണ്ടോ?
17. ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് എന്റെ ഒഴിവു സമയം ചെലവഴിക്കുന്നത്?
18. എന്നിൽ ഇപ്പോൾ നിഗമമുണ്ടോ?
19. ചുങ്കക്കാരനെ നിന്ദിച്ച പരീശനെപ്പോലെ 'ഞാൻ മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ അല്ലാത്തതിനാൽ നിന്നെ വാഴ്ത്തുന്നു' എന്നു പറയാറുണ്ടോ?
20. ഞാൻ ഭയപ്പെടുകയോ, ഇഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുകയോ, നിരാകരിക്കുകയോ, വിമർശിക്കുകയോ, ഉള്ളിൽ നീരസമോ അവഗണനയോ സൂക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു സംബന്ധിച്ചു ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്?
21. ഞാൻ നിരന്തരം പരാതിപ്പെടുകയും പിറുപിറുക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടോ?
22. ക്രിസ്തു എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിരിക്കുന്നുവോ? (അവസാനിച്ചു)

DIFFERENCE BETWEEN MERCY AND GRACE?

Sandeep Poonen

Question:

What is the difference between mercy and grace?

Answer:

This is an important distinction for all of us to understand.

The mercy of God is the easier word for us to understand because every single person in the world enjoys this. The Bible tells us that the sun shines on the good and the evil. This is a sign of God's mercy towards even the evil person. The mercy of God is what allows an evil person to commit a crime and not always face justice right away. Every injustice will be addressed at the judgment seat of Christ, but some might get away with it until then.

But grace is something that was fundamentally brought through Jesus Christ and uniquely available to Christians under the New Covenant (New Agreement between God and humans). So while the word grace appears in the Old Testament, the Bible is clear about the grace available only through

Christ: *John 1:17 – For the Law was given through Moses; grace and truth were realized through Jesus Christ.*

So what is this grace that is available to us because of Christ?

I want to highlight three things that I try to remember in my daily life:

1. Grace gives us power

Romans 6:14 - For sin shall not be master over you, for you are not under law but under grace.

This is a critical component of grace. Grace has a direct impact on sin in our lives. Grace should empower us to not allow ANY sin to be master over us.

This is the incredible advantage that ALL of us in the New Covenant have over those in the Old Covenant. Jesus brought the full power of grace and reality (no hypocrisy; truth) to humankind. So everybody who receives Jesus by faith has access to His grace (Ro-

mans 5:1-2)– where sin losing its mastery over us becomes a living reality.

We also read the words of Jesus to Paul: *2 Corinthians 12:9 – And He has said to me, “My grace is sufficient for you, for power is perfected in weakness.” Most gladly, therefore, I will rather boast about my weaknesses, so that the power of Christ may dwell in me.* Here again, grace is connected with power. And it is the power to help us in our lives, even in the midst of all our weaknesses. There is no excuse for us despite all our weaknesses – His grace gives us strength and power.

So I want to challenge us to live this life of grace, which is a life of power over sin.

2. Grace makes us rich

2 Corinthians 8:9 – For you know the grace of our Lord Jesus Christ, that though He was rich, yet for your sake He became poor, so that you through His poverty might become rich.

The Bible refers to grace as God’s riches on multiple occasions. But I think this is something that is completely missed by many Christians. We are so used to thinking of riches only in the context of money, because we live in this world where it is defined this way. But we must learn the definition of words based on how the Bible uses it. And the Bible gives me a new way to look at riches.

The Bible tells me that the love of money is the root of all kinds of evil, and that those who want to get rich with money fall into all kinds of foolish desires. But the Bible also tells me that the grace of God is riches. So if I say that I am a recipient of God’s grace in Christ, then I am very rich. So I must recognize that I am a very rich person because of the grace of Jesus Christ.

So I want to challenge us to live this life of grace, which makes you rich in Christ!

3. Grace makes us poor

2 Corinthians 8:9 – For you know the grace of our Lord Jesus Christ, that though He was rich, yet for your sake He became poor, so that you through His poverty might become rich.

Just so that none of us get the wrong idea of what it means to be rich in Christ, we see the true model of our richness in Christ in this verse. This verse tells us that we are rich because Jesus became poor. But since we are to be like Jesus, we follow in His footsteps, and in the demonstration of His grace. And so, we who are now rich, choose to be poor for the sake of others.

Now, this does not mean that we are no longer rich in Christ. No, we remain rich in Christ, but we never use it to our advantage over other human beings. Jesus was the Son of God but when He lived on

YOUTH SECTION

this earth, He never used it to overpower humans or assert Himself over mankind. He referred to Himself as an ordinary Son of Man, and He only used His power to defeat the devil and release people on earth who were bound and oppressed by the the powers of evil.

So also, we are very rich in Christ, but in living here on earth, we do not seek to assert ourselves over others. We do not act like so many of the rich of this earth who “lord it over others” (Luke 22:24-27). Instead, we are among others as ones who serve; as ones who are poor.

So I want to challenge you to live this life of grace, which makes you poor like your Savior in order that others too can see the riches they too have in Christ!

So in closing, may we accept God’s great mercy over us by giving us life and all the things on this earth that we enjoy. And we embrace the sacrifice of His Son in dying for us when we didn’t deserve it. But we don’t stop with God’s mercy. We also embrace the power and the riches of His grace, and it also drives us to become servants (poor) so that others too might become partakers of this grace.

(please mail your genuine doubts to: sandeep@poonen.org)

IMITATING CHRIST

C. S Lewis

Very often the only way to get a quality in reality is to start behaving as if you had it already. That is why children’s games are so important. They are always pretending to be grown-ups—playing soldiers, playing shop. But all the time, they are hardening their muscles and sharpening their wits so that the pretence of being grown-up helps them to grow up in earnest.

Now, the moment you realise ‘Here I am, dressing up as Christ,’ it is extremely likely that you will see at once some way in which at that very moment the pretence could be made less of a pretence and more of a reality. You will find several things going on in your mind which would not be going on there if you were really a son of God. Well, stop them. Or you may realise that, instead of saying your prayers, you ought to be downstairs writing a letter, or helping your wife to wash- up. Well, go and do it.

- From ‘Mere Christianity’

യഥാർത്ഥ ആത്മീയതയ്ക്കു നടപ്പും മനദാസനീ

അപേക്ഷയും അഭയ യാചനയും കഴിച്ച ഒരുവനാണ് അവന്റെ മാതൃകാ പുരുഷൻ. 'എങ്കിലും എന്റെ ഇഷ്ടമല്ല നിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറട്ടെ' എന്നു ക്രൂശനുമേൽമുറിഞ്ഞു മുന്നിൽ സമർപ്പിച്ച ഒരുവനാണ് അവന്റെ മുന്നോടി. കർത്താവിന്റെ ആ സമർപ്പണത്തിനു പിന്നിലുള്ള പൂർണ്ണ മനസ്കതയും സ്വയത്തെ പൂർണ്ണമായി തിരസ്കരിക്കുന്ന മനോഭാവവും താൻ എടുത്ത നല്ല തീരുമാനങ്ങളുടെ തന്നെ ആഴക്കുറവിനെ അവനെ കാണിക്കും. അനുതാപത്തിലേക്കും കൂടുതൽ ദൈവാശ്രയത്വത്തിലേക്കും അതവനെ നയിക്കും. തന്റെ ആ അനുതാപക്കണ്ണിയിൽ പോലും സ്വയസ്നേഹത്തിന്റെ ഉപ്പു കലർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തിരിച്ചറിയുന്ന അവൻ തന്റെ ഏറ്റവും നിർമ്മലമായ കണ്ണീരു പോലും യേശുവിന്റെ രക്തത്താൽ കഴുകി ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കും. അപ്പോൾ പിന്നെ അവനു സ്വയപ്രശംസ എവിടെ? അവൻ എന്തിനെച്ചൊല്ലിയാണു നിഗളിക്കാനുള്ളത്? അവൻ താഴ്മയിലും നൂറുക്കത്തിലുമാണ്. ഫലം, 'ഹൃദയം നൂറുങ്ങിയവർക്കു സമീപസ്ഥനായിരിക്കുന്ന' കർത്താവ് (സങ്കീ 34:18) അവനോട് അടുത്തിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ ആത്മീയതയുടെ മുർത്തിമദ്ഭാവമായ കർത്താവിനോടുള്ള അടുപ്പമല്ലേ ഒരുവനെ ആത്മീകനാക്കുന്നത്? ഇതാണ് ആത്മീയതയുടെ രഹസ്യം.

ഈ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത, യേശുവിനെ തന്റെ വിശുദ്ധിയുടെ അളവുകോലാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത സാദാ വിശ്വാസികൾ പരീശനെപ്പോലെ അക്ഷരം മാത്രം കണ്ട സ്വയത്യപ്തനായിരിക്കും. ഈ സ്വയ

ത്യപ്തി അവനെ മതഭക്തിയിലേക്കു നയിക്കും. ചുരുക്കത്തിൽ ദൈവത്തിനായുള്ള ദാഹവും നിലവിളിയും ഒരുവനെ ആത്മീയനാക്കി മാറ്റുമ്പോൾ സ്വയത്യപ്തി ഒരുവനെ പരീശനാക്കി മാറ്റും (ലൂക്കൊ. 18:11,12 കാണുക). മതഭക്തിയിൽ നിന്ന് ആത്മീയതയിലേക്കുള്ള ദൂരം പരീശനിൽ നിന്നു യേശുവിലേക്കുള്ള ദൂരമാണ്.

മതഭക്തനായ പരീശന്റെ പല പ്രത്യേകതകളും മത്തായി എഴുതിയ സുവിശേഷം 23-ാം അധ്യായത്തിൽ യേശു തുറന്നു കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. നിർഭാഗ്യവശാൽ അവയിൽ പലതും ഇന്നത്തെ സമകാലിക വിശ്വാസലോകത്തു കണ്ടെത്താൻ കഴിയും.

മത്തായി 23:3ൽ പരീശന്റെ ലക്ഷണമായി യേശു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് അവന്റെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടാണ്. ഇന്നത്തെ ക്രിസ്തീയ ലോകത്തും ഇതേ കാര്യം കാണാൻ കഴിയുകയില്ലേ? എന്തെല്ലാം അവകാശവാദങ്ങളാണ്! മനുഷ്യൻ പറയുന്ന എതുനിസ്സാര വാക്കിനും ന്യായവിധി ദിവസത്തിൽ കണക്കു കൊടുക്കേണ്ടിവരും എന്ന് എത്ര പേർ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്? പ്രവൃത്തിയും അവയുടെ പിന്നിലുള്ള മനോഭാവവും ഒന്നായിരിക്കണമെന്നു ശക്തിയേടെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്ന ഗിരിപ്രഭാഷണം വേറെ ഏതോ കാലഘട്ടത്തിലുള്ള മറ്റാർക്കോ വേണ്ടിയാണ് എന്ന മട്ടിലല്ലേ ഇന്നത്തെ മുഖ്യധാര ക്രിസ്തീയലോകം പെരുമാറുന്നത്?

മത്തായി 23:5 മുതൽ 12 വരെ വാക്യങ്ങളിൽ പരീശന്മാർ ആളുകളുടെ മുകളിൽ തങ്ങളെത്തന്നെ ഉയർത്തുന്നവരാണെന്നു യേശു പറ

യുന്നു. രക്ഷിക്കപ്പെട്ട എല്ലാവരും രാജകീയ പുരോഹിത വർഗ്ഗവും വിശുദ്ധ വംശവും സ്വന്തജനവും ആണെന്നു ദൈവവചനം പറഞ്ഞിരിക്കെ (1പത്രോ. 2:9), പൗരോഹിത്യം ഇന്നു പല രൂപത്തിൽ സഭകളിൽ പിടി മുറുകുകയും 'തിരുമേനി' 'അയ്മേനി' എന്ന വേർതിരിവ് വിശ്വാസ ലോകത്തു സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തതെങ്ങനെ? പരീശത്വത്തിന്റെ (മതഭക്തിയുടെ) ലക്ഷണമല്ലേ ഇത്?

മത്തായി 23:13ൽ കപടഭക്തിക്കാരായ ശാസ്ത്രിമാരും പരീശന്മാരും വിധവമാരുടെ വീടുകളെ വിഴുങ്ങുകയും ഉപായരൂപേണ ദീർഘമായി പ്രാർഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്നു ചില ക്രിസ്തീയ ടിവി പ്രസംഗകരുകളിലും ഇതുപോലെയാണോ? മനുശാസ്ത്രപരമായ പല രീതികൾ ഉപയോഗിച്ചു പാവപ്പെട്ട ആളുകളെ ഭയപ്പെടുത്തിയും പ്രലോഭിപ്പിച്ചും സാമ്പത്തികമായി അവരെ മുതലെടുക്കുന്നത് എത്ര കഷ്ടമാണ്! രണ്ടായാലും ഇത് ആത്മീയതയല്ല.

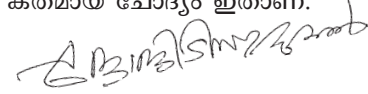
മത്തായി 23:23,24ൽ ന്യായം, കരുണ, വിശ്വസ്തത എന്നിങ്ങനെ ഘനമേറിയവ തൃജിച്ഛകളെണ്ത് അപ്രധാന കാര്യങ്ങൾക്ക് ഏറെ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതു പരീശന്മാരുടെ മറ്റൊരു ലക്ഷണമായി യേശു പറയുന്നു. ഇന്നത്തെ വിശ്വാസലോകത്തു റോമർ 12:1,2ൽ കാണുന്ന ബുദ്ധിയുള്ള ആരാധനയെ തള്ളിക്കളഞ്ഞ് ഞായറാഴ്ച രാവിലെ നടത്തുന്ന ഒരു പ്രകടനത്തെ ആരാധനയെന്നു വിളിച്ചു തൃപ്തിയടഞ്ഞു പോകുന്ന മനോഭാവത്തെ ഇതിനോടു ചേർത്തു വായിക്കാവുന്നതല്ലേ? സാധാരണ ദിവസങ്ങളിലും ശരീരങ്ങളെ ജീവനും

വിശുദ്ധിയും ദൈവത്തിനു പ്രസാദവും മുളുള യാഗമായി അർപ്പിക്കുന്ന, വിശുദ്ധിയിൽ വളരുവാൻ സഹായിക്കുന്ന, ബുദ്ധിയുള്ള ആരാധനയെ അവഗണിച്ച് ജീവിതത്തെ ക്രമീകരിക്കാതെ, 'ഞായറാഴ്ച ആരാധന'യ്ക്കു മാത്രം അമിത പ്രാധാന്യം കൊടുത്താൽ അതു ഫലത്തിൽ 'ഒട്ടകത്തെ വിഴുങ്ങുകയും കൊതുകിനെ അരിച്ചെടുക്കുകയും' ചെയ്യുന്നതുപോലെ തന്നെയല്ലേ?

മത്തായി 23:23,24ൽ പരീശന്മാർ ആന്തരിക വിശുദ്ധീകരണത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകാതെ ബാഹ്യമായ കാര്യങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകുന്നവരാണെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇഹലോകത്തിലെ സമൃദ്ധിക്കു (prosperity) മാത്രം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ക്രിസ്തീയ ലോകത്തെ പ്രവണത, ആന്തരികതയെ അവഗണിക്കുകയും ബാഹ്യമായതിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുകയും ചെയ്ത പരീശന്മാരെയാണല്ലോ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്? വാസ്തവത്തിൽ നിത്യതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടല്ലേ എല്ലാ കാര്യങ്ങളെയും വിലയിരുത്തേണ്ടത്? അവിടെ വിലയുള്ളതല്ലേ ഇവിടെയും വിലയുള്ളതായി കാണേണ്ടത്?

ഈ കാര്യങ്ങളൊന്നും തിരിച്ചറിയാതെ പോകുന്ന ചില സമകാലിക ക്രിസ്തീയ നേതാക്കളെയും അവരെ അന്ധമായി വിശ്വസിച്ചു പോകുന്ന ജനത്തേയും കാണുമ്പോൾ പരീശന്മാരെക്കുറിച്ചു കർത്താവു പറഞ്ഞ അന്ധരെ അന്ധർ നടത്തുന്ന ഉപമയാണ് ഓർത്തു പോകുന്നത് (മത്താ. 15:12-14).

മതഭക്തിയുടെ ഈ തടസ്സങ്ങളെ അതിജീവിച്ച് യഥാർത്ഥ ആത്മീയതയിലേക്ക് ആർ വരും? - ഇന്നു പ്രസക്തമായ ചോദ്യം ഇതാണ്.

LIGHT THAT SHINES

Peter Pollock

Luke 8 : 16: “ No one , when he has lit a lamp, covers it with a vessel or puts it under the bed, but sets it on a lamp stand that those who enter may see”

Jesus had explained the parable of the “sower” culminating with the seed that fell on the good ground! This fruit blossomed. That is the way it is with Jesus Christ. When He comes into a life, it is because He has been accepted lock, stock and barrel! The consequences are an absolute revelation and blessing to behold, because Jesus changes lives! If there is no change there is simply no Jesus. It is as blatant as that. When the lamp has been lit, it is there for the world to see. It is not covered with a vessel or put under the bed. It stands out so that all can see. There are “legions” of so-called Christians who go to church and while they do believe in what the bible says, and intellectually do acknowledge that the Gospel is probably the right way, they are too scared and timid to tell anybody. There is a great fear of man and these people then choose to become so-called “secret agents” or “submarine saints”!

Anyone who hides away actually has not seen the light! Naturally I am not talking about those who through persecution need to work “underground”! Jesus emphasizes that to those who have found the light, even more will be given. This seems unfair but it is God’s way. They will be blessed out of their socks in terms of faith, understanding and revelation while those who shy away from the truth, even what they have will be taken away.

Perhaps this explains the great disparity we have in the church with the “have’s” and the “have not’s” or should we rather call them the sheep and the goats, the wheat and the tares.

Growing together in the church will be a minority group totally sold out to Jesus and they will be opposed by those who are more inclined to accommodate the world’s value system into their beliefs. It is all so much more than religion or philosophy.

Jesus is told that his mother and brothers are waiting outside for Him and His answer again was pretty forthright. His real “family” are those who hear the Word of God and do it. Always Jesus is pointing to a relationship in the spirit and a Kingdom that is really not of this world. True believers are salt and light and they do stick out and make a difference to those around them! ●

യജമാനന്റെ തൃപ്തി

ഗ്രാമീണനായ വ്യധൻ. തൊട്ടടുത്ത നദിയിൽ നിന്നു വെള്ളം കോരി വീട്ടിലെത്തിക്കുകയാണ് അയാളുടെ പണി. തോളിൽ ഒരു നീണ്ട വടി അയാൾ വയ്ക്കും. വടിയുടെ രണ്ട് അഗ്രങ്ങളിലും ഓരോ കലങ്ങൾ കെട്ടിത്തൂക്കിയിരുന്നു. ഈ കലങ്ങളിൽ നിറയെ വെള്ളം പുഴയിൽ നിന്നു കോരി നിറച്ച് അയാൾ വീട്ടിലേക്കു നടക്കും. ഇതായിരുന്നു പതിവ്. ഈ രീതി മൂലം ഒരൊറ്റ നടപ്പിൽ തന്നെ രണ്ടു കലങ്ങളിലെ വെള്ളം വീട്ടിലെത്തിക്കാമല്ലോ എന്നു വ്യധൻ കരുതി.

എന്നാൽ ഒരു കലത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഒരു ചെറിയ ദ്വാരം വീണു. അതുകൊണ്ടു വെള്ളം നിറച്ചു നടന്നു വരുമ്പോൾ തുള്ളി തുള്ളിയായി ഓട്ടക്കലത്തിൽ നിന്നു ജലം ചോർന്നു പോകും. ഫലം രണ്ടു കലം നിറയെ വെള്ളം നദിയിൽ നിന്നു കോരിയാലും വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ ഒന്നരക്കലം വെള്ളമേ ഒടുവിൽ കാണൂ.

ഈ ദിവസവും കണ്ടു കണ്ട് നല്ല കലത്തിനു ചിരിപൊട്ടി. "ഓട്ടക്കലം! യജമാനന് അവനെക്കൊണ്ട് എന്താ പ്രയോജനം? എന്നാൽ എന്തെ നോക്ക്! ഞാൻ കൃത്യമായി എല്ലാം ചെയ്യുന്നു!"

ഈ പരിഹാസ വാക്കുകൾ നിരന്തരം കേട്ട് ഓട്ടക്കലത്തിനു വിഷാദമായി. അത് ഒരു ദിവസം യജമാനനോട് ദുഃഖത്തോടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "യജമാനനേ, എനിക്ക് എന്തെപ്പറ്റിത്തന്നെ ലജ്ജ തോന്നുന്നു. ഓട്ട വീണതു മൂലം എനിക്കു പകുതി വെള്ളം മാത്രമേ വീട്ടിലെത്തിക്കാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ. അങ്ങു കഷ്ടപ്പെടുന്നുവെങ്കിലും എനിക്കു ശരിയായ ഫലം നൽകാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അങ്ങനെ എറിഞ്ഞു കളഞ്ഞേക്കുക. പകരം നല്ല ഒരു കലം അവിടുന്ന് വാങ്ങിയാലും!"

വ്യധൻ സ്നേഹപൂർവ്വം പുഞ്ചിരിച്ചു. എന്നിട്ട് ഓട്ടക്കലത്തെ ഇങ്ങനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. "നീ ചെയ്യുന്ന സേവനം നീ അറിയുന്നില്ല. നമ്മുടെ വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിയുടെ ഒരു വശത്തു മാത്രമുള്ള പുച്ചെടികളെ നീ കാണാത്തതെന്ത്? ആ വശത്തു മാത്രമാണു ഞാൻ പുച്ചെടികളുടെ വിത്തു പാകിയത്. കാരണം നീ ആ വശത്തായതിനാൽ നിനക്കു മാത്രമാണ് എന്നും അവയ്ക്കു തുള്ളി തുള്ളിയായി വെള്ളം നൽകി അവയെ നനയ്ക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്.. നമ്മുടെ വഴിയുടെ ഒരു വശം പുച്ചെടികളാൽ അലംകൃതമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു നീ മൂലമാണ്. എനിക്കു നിന്നെ തൃപ്തിയാണ്. നിന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു കളയാതിരിക്കാനുള്ള രണ്ടാമത്തെ കാരണം നിന്റെ പരിമിതി മൂലം നിനക്കു പൂർണ്ണമായി നിന്റെ കർത്തവ്യം നിറവേറ്റാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിലും നിനക്ക് അതിനുള്ള മനസ്സുണ്ടല്ലോ! അതു ധാരാളം മതി."

ദൈവപൈതലേ, നിന്റെ പരിമിതി അറിഞ്ഞു നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന, നിന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു കളയാത്ത, ഒരു യജമാനനാണു നിനക്കുള്ളത്. ധൈര്യപ്പെടുക.

"ഒരുത്തനു മനസ്സൊരുക്കം ഉണ്ടെങ്കിൽ... പ്രാപ്തിയുള്ളതുപോലെ കൊടുത്താൽ അവനു ദൈവപ്രസാദം ലഭിക്കും" (2 കൊരി. 8:12).